

പ്രവാചകാഭിയേയരാജശർ

പ്രഫ. അഹമദ്‌കുട്ടി ശിവപുരം

അഭിയേയം എന്നതിന്റെ സാർമക ശബ്ദം എന്നാണ്. പ്രവാചകവ്യക്തിത്വം സുചിപ്പിക്കുന്ന സംജ്ഞകളാണ് അവിടുത്തെ അഭിയേയരാജശ്രയി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നത്. ഈ ശബ്ദങ്ങൾ അർമ്മമാക്കുന്ന ആശയങ്ങളെ അവിടുന്ന് തന്റെ വിശുദ്ധ വ്യക്തിത്വത്തിലൂടെ വഹിച്ച് തന്റെ കർമ്മമേഖലയായ മനുഷ്യലോകത്തിന് തണ്ടായി നിലകൊള്ളുന്നു, മനോഹരമായ ഒരു വടവ്യക്ഷം എന്നപോലെ. അതിന്റെ ഇലയും പുവും കായുമെല്ലാം മനുഷ്യലോകത്തിനായുള്ള കാര്യങ്ങളാണ്, തണ്ടായും സുഗന്ധമായും നിലനിൽപ്പിനുള്ള പോഷകമായുമോക്കെ. പുർണ്ണൻ വിശ്വേഷിപ്പിച്ചപോലെ: “അല്ലാഹു പു പരിശുദ്ധമായ വാക്യത്തെ പരിശുദ്ധമായ ഒരു വ്യക്ഷത്തോട് ഉപമിച്ചത് നീ കാണുന്നില്ലോ ? അതിന്റെ മുരക് ഭൂമിയിൽ അടിയുറച്ചതാണ്. ശിവരാജശ്ര ആകാശത്തിൽ പന്തലിച്ച് വിരാജിക്കുന്നു” (14:24). പരിശുദ്ധവാക്യം എന്നതുകൊണ്ടുദ്ദേശ്യം ഏകദിവ്യത്തെ വിളംബരപ്പെടുത്തുന്ന വിശുദ്ധ കലിമായായാണ് വ്യാവ്യാതാക്കൾ മനസ്സിലാക്കുന്നത്. ആ കലിമായുടെ അധ്യാപകനാണ്മേലോ പ്രവാചകൻ (സ). അതിന്റെ ആശയത്തെ മനുഷ്യരും ആത്മനിഷ്ഠവും വസ്തുനിഷ്ഠവുമായ തലങ്ങളിലെല്ലാം – ആധ്യാത്മികമായും, സാമൂഹികവും ചരിത്രപരമായുമോക്കെ അതു മനുഷ്യനു സംബന്ധിക്കുന്നു എന്നു തെളിയിക്കാൻ – സാധകമാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കാൻ ചുമതലപ്പെട്ട വചന വാഹകനാണ്മേലോ നബിതിരുമേനി. ആ നിലകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വം തന്നെയും വിശുദ്ധമായ ഒരു വചനം എന്ന നിലയിൽ വായിക്കാം. ആ വ്യക്തിത്വത്തിലെ ഓരോ അംഗത്വത്വയും എടുത്തുകാട്ടുന്ന വിശ്വേഷങ്ങളും അതിനെ ദോതിപ്പിക്കുന്ന അഭിയേയരാജുമെല്ലാം, ഓരോ വിശുദ്ധ വാക്യമായും വായിക്കാം. “തന്റെ നാമത്തെ അനുമതിയാൽ കാലാകാലങ്ങളിൽ അത് കാലത്തിന്റെതായ വിളവ് തന്നു കൊണ്ടിരിക്കയും ചെയ്യുന്നു” (14:25). തിരുനബിയുടെ ഓരോ അഭിയേയവും മനുഷ്യാനുഭവ ചരിത്രത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന മധുരമേറിയ ഓരോ ഫലമാണ്. ഈ വസ്തുത മുമ്പു തന്നെ മറ്റാരു പ്രവാചകനിലും വിളംബരപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. തൊട്ടുമുന്ത് വന്നുപോയ മസീഹായ ഇഹസാ (അ) ബന്ധിഞ്ചാളാലുരോട് പ്രവചിച്ചതിൽ അതുൾക്കൊള്ളിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. “ദൈവരാജ്യം നിങ്ങളിൽ നിന്ന് എടുത്തുമാറ്റി ഫലം കായ്പിക്കുന്ന മറ്റാരു ജാതികൾ നൽകപ്പെടും” (മത്തായി) എന്ന് ക്രിസ്തു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഫലം കായ്പിക്കുന്ന ജാതി മുഹമ്മദ് (സ) പിറന്ന വുദ്ദേശി ശോത്രത്തിന്റെ പുർവ്വ പിതാമഹനായ ഇസ്മാഇലാൽ അനുഗ്രഹീതരായ കവികളും അദ്യാത്മദർശകരും കണ്ണറിയുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കേരളത്തിന്റെ തന്നെ ഫലാനായ കവി വള്ളത്തോൾ നാരാധാരമേനോൻ അതിങ്ങനെ കാണുന്നു:

പെരുത്തുനുറാണ്ടിനിടയ്ക്കൊരിക്കലെ!

മരുപ്പരവാമുലകത്തിലീശവരൻ

ഒരു വ്യക്ഷത്വത്വ നടന്നു പാന്നരായ്

വരുനവർക്കുത്തമവിശ്രമത്തിനായ്

(വള്ളത്തോൾ : സാഹിത്യമത്ജനി)

പ്രസിദ്ധ സുഹി ദാർശികനായ ശൈഖുൽ അക്ബർ ഇബ്രാഹിം അറബി (റ) തിരുനബിയെ കാണുന്നത് ഒരു അനുഗ്രഹീത വൃക്ഷമായിട്ടാണ്. പ്രവാചക പ്രകീർത്തനങ്ങളക്കുറിച്ച് ഗാരവമേറിയ പഠന ഗവേഷണങ്ങൾക്ക് ശേഷം തയ്യാറാക്കിയ And Muhammed is his Messenger എന്ന തന്റെ ശ്രമത്തിന്റെ മുഖ്യപ്രതിഫലമായി പ്രസിദ്ധ ജർമ്മൻ ചിന്തകയായ ദോ. ആൻമേരി ഷിമത്ത് എടുത്തുകൊടുത്തിരിക്കുന്നത് പരിശുദ്ധമായ ഒരു വൃക്ഷത്തിന്റെ ചിത്രമാണ്. ആ മരത്തിന്റെ പുകളുടെ ഓരോ ദളവും വിശുദ്ധനിയുടെ ഓരോ അഭിധേയത്തെ - നാമത്തെ വഹിക്കുന്നു.

അതുപോലെ തന്നെ മനുഷ്യനെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഏറ്റവും ബുദ്ധിമുട്ടായ ഒരു പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രകൃതമാണ് തിരുനബിയുടെ വ്യക്തിത്വത്തിന്. വിശ്വാസിയുടെ കൈപുസ്തകമാണ് അവിടുത്തെ ജീവിതം. അതു വുർആന് തന്നെയാണെന്നാണ് സഹയർമ്മിണി ആളുവാഴ (റ) പറഞ്ഞത്. അഭിധാനം എന്ന മലയാളം/സംസ്കാര ശബ്ദത്തിനുമുണ്ടല്ലോ ആ നിലയിൽ ഒരു അർമ്മം. ആഭിധാനകോശം എന്നു പറഞ്ഞാൽ നിലയാണുവാണ്. മനുഷ്യാസ്ത്രത്വത്തെ - മനുഷ്യാനുഭവചതിത്വത്തെ - സംബന്ധിക്കുന്ന ഏറ്റവും ബുദ്ധിമുട്ടായ ശബ്ദകോശമാണ് നബിയുടെ ജീവിതം - “അല്ലാഹുവിന്റെ ഒസുലിൽ നിങ്ങൾക്ക് ഉത്തമമായ മാതൃകയിൽക്കുന്നു” (33:21) എന്ന് വുർആന് സുചിപ്പിക്കുന്നേണ്ടാണു മനുഷ്യന് തന്റെ ഏതാവശ്യത്തിനും മരിച്ചുനോക്കേണ്ട വിജ്ഞാനകോശമാണെന്ന അർമ്മം തന്നെയാണല്ലോ ദ്രോതിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്.

വിശുദ്ധ പ്രവാചകന്റെ തിരുനാമങ്ങളുടെ പട്ടിക നീണ്ടതാണ്. നൂറിലേറെ സംജ്ഞകൾ വരുമത്. കഴിവിന്റെ പരിധിയിൽ ഒരുണ്ടിനിന്ന് കൊണ്ട് വിശുദ്ധമായ അഭിധേയങ്ങളിൽ ചിലതിനെക്കുറിച്ചുള്ള മനനത്തിനാണ് ഈ രചനയിൽ ഉത്സാഹിക്കുന്നത്.

(1) മുഹമ്മദ് : തിരുനബി ചരിത്രത്തിലിയപ്പെടുന്നത് ഈ പേരിലാണ്. ക്രിസ്തുവർഷം 571 ഏപ്രിൽ മാസത്തിൽ ജസീറത്തുൽ അറബിൽ, പിതാമഹനായ ഇബ്രാഹിം നബിയും മകൻ ഇസ്മാഇലിൽ നബിയും പുനർനിർമ്മിച്ച കഅബാലയത്തിനടുത്ത് മകാ നഗരിയിൽ അബ്ദുല്ലു - ആമിന ദബതിമാരുടെ പുത്രനായി ജനിച്ച ശിശുവിന് പിറവിയോടെ നൽകപ്പെട്ട അഭിധാനമാണിത്. ജനിക്കുംമുന്നേ പിതാവ് വിടവിരുത്തിനാൽ പിതാമഹൻ അബ്ദുൽ മുത്തുലിബാണ് കുഞ്ഞിന് നാമകരണം ചെയ്തത്. മാതാവായ ആമിനാ ബീവിക്ക് (റ) സുവിശേഷമരിയികപ്പെട്ടിരുന്നു: തന്റെ മകൻ വിളിക്കേണ്ട പേര് മുഹമ്മദ് എന്നായിരിക്കണമെന്ന്.

മുഹമ്മദ് എന്ന നാമത്തിനർമ്മം വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവൻ എന്നാണ്. ഹം - സതുതി - എന്ന മുലധാതുവിൽ നിന്നുള്ള ഒരു തദ്ദിതമാണ് മുഹമ്മദ് എന്നത്. ഹാമിദ്, അഹദ്മിദ്, മഹ്മുദ് എന്നീ അഭിധേയങ്ങൾ കൂടി പ്രവാചകനുണ്ട്. അവയും മുഹമ്മദ് എന്ന നാമത്തെപോലെ ഹം - എന്നതിൽ നിന്നുള്ള തദ്ദിതങ്ങളാണ്. മുഹമ്മദ് എന്നു പറയുന്നോൾ സതുതി എന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതലായി പ്രശംസ ഏറ്റുവാങ്ങുന്ന യാൾ, അല്ലെങ്കിൽ പ്രശംസയ്ക്കും വാഴ്ത്തലിനും വിധേയനാക്കുന്നയാൾ എന്ന ആശയമാണ് കിട്ടുക.

പ്രശ്നസ, വാഴ്ത്തൽ എന്നിവ ചൊരിയപ്പെടുന്ന പാത്രമാണ് മൂഹമ്മദ്. ഈ പ്രശ്നസയും വാഴ്ത്തലും വരുന്ന ദ്രോതസ്സിനാണ് ഹിന്ദി - സ്തുതിയത്രയും. ഏറ്റവും കൂടുതൽ സ്തുതി അർഹിക്കുന്നവനിൽ നിന്നുമുള്ള പ്രശ്നസ ആ നിലയിൽ അവനെ - ദൈവത്തെ - ഏറ്റവുമധികം സ്തുതിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വ്യക്തി എന്ന പാത്രത്തിലേക്ക് ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നതേ. സ്തുത്യർഹൻ അല്ലാഹുവാണ്. അവനെ ഏറ്റവുമധികം സ്തുതിക്കുന്നവനെ അവൻ കണ്ടിഞ്ഞ് വാഴ്ത്തുന്നു. അങ്ങനെ ആ സ്തുതിക്കുന്നവൻ ദൈവത്താൽ വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവനായിത്തീരുന്നു. ഈ രൂപത്തിൽ അസ്തതിത്തിന്റെയാക്കയും ദ്രോതസ്സായ പരമാർമ്മിക ഉണ്മയിൽ നിന്ന് പ്രശ്നസ ഏറ്റുവാങ്ങുന്ന മനുഷ്യവ്യക്തിതമാണ് മൂഹമ്മദ് (സ). ഇത്തരമൊരു പ്രശ്നസ ഏറ്റുവാങ്ങുവാൻ അദ്ദേഹത്തെ യോഗ്യനാക്കിയത് എന്നായിരുന്നുവെന്ന് ചിന്തിക്കുന്നോഫാണ് ഹാമിദ് (സ്തുതിക്കുന്നവൻ), അഹദ്‌മദ് (അതൃധികമായി സ്തുതിക്കുന്നവൻ) എന്ന രണ്ട് അഭിയോധങ്ങളുടെ ആരാധന സുതാരുമാകുക.

(2) ഹാമിദ്: ഈ സംജ്ഞയുടെ അർദ്ധം സ്തുതിക്കുന്നവൻ എന്നാണ്. സൃഷ്ടികളാക്കയും തങ്ങളുടെ അസ്തതിത്തിലും ഒരു വിയത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റാരു വിയത്തിൽ നിർവ്വഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ധർമ്മമാണ് സൃഷ്ടികർത്താവിനുള്ള സ്തുതി എന്നത്. “ആകാശത്തുള്ളതും ഭൂമിയിലുമുള്ളതും മെന്തോ അതൊക്കയും അല്ലാഹുവിന്റെ പരിശുള്പിയെ വാഴ്ത്തുന്നു. അവനാണ് രാജാധികാരത്തിന്റെയായ ഉടമസ്ഥത, അവനാണ് സ്തുതിയും” (64:1) . “ആകാശത്തും ഭൂമിയിലുമുള്ള സ്തുതിയെയും അവനാകുന്നു”(30:18) എന്നിങ്ങനെ ഒരുവളരെ ബുർആൻ സുക്തങ്ങൾ വായിക്കാനാകും. ചുരുക്കത്തിൽ ഒരു വസ്തു തന്റെ അസ്തതിത്തിലും നിർബന്ധമായും അല്ലാതെയും നിർവ്വഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ധർമ്മമാണ് അസ്തതിത്തിന്റെ ദ്രോതസ്സിനുള്ള സ്തുതി എന്നത്. ആ നിലയ്ക്ക് സൃഷ്ടികളാക്കയും ഹാമിദ് എന്ന വിശേഷണത്തിന് അർഹമാണ്. എന്നാൽ ഈവിടെ ഒരു പ്രത്യേക വ്യക്തിയെ ആ നിലയിൽ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നോൾ അതിന് കാരണമുണ്ടായിരിക്കണം. അതിലെയുക്തി എന്ത് എന്നതാണ് തുടർന്നുവരുന്ന അഹദ്‌മദ് എന്ന സംജ്ഞ ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്.

(3) അഹദ്‌മദ്: ഹാമിദ് എന്നതിന്റെ അത്യുത്തമ പദരൂപം (Superlative Degree) ആണ് അഹദ്‌മദ് എന്നത്. ഏറ്റവും കൂടുതലായി സ്തുതിക്കുന്നവൻ എന്നാണ് ഇതിനർദ്ദീ. അധ്യാത്മിക ഭർഷന്തതിൽ സവിശേഷമായ പ്രാധാന്യം കർപ്പിക്കപ്പെടുന്നതാണ് ഈ അഭിധാനം. അന അഹദ്‌മദും ബിലാ മീമിൻ - താൻ മീം എന്ന അക്ഷരമില്ലാത്ത അഹദ്‌മദ് ആകുന്നു എന്ന് അല്ലാഹു പരിഞ്ഞതായി ഒരു ബുദ്ധസിരായ ഹദീസ് ഉല്ലരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അഹദ്‌മദ് എന്നതിൽ നിന്ന് മീം ഒഴിവാക്കിയാൽ അഹദ്‌ദ എന്നാവും. ഏകൻ എന്നർദ്ദീ. അല്ലാഹു തന്ത്രാലയുടെ അദ്വിതീയമായ ഏകത്വത്തെ സുചിപ്പിക്കുന്ന ഈ വിശുദ്ധനാമം സുരിത്തുൽ ഇവ്ലാസിലെ നനാമത്തെ സുക്തത്തിൽ തന്നെ എടുത്തുപരിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഏകനായ അല്ലാഹുവിന്റെ അദ്വിതീയമായ ഏകത്വത്തെ കുറിക്കുന്ന ശബ്ദത്തിൽ ഒരു ‘മ’ കാരം ഏറ്റുന്നോൾ അത് സൃഷ്ടിയെ സുചിപ്പിക്കുന്ന ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായ ഒരു ശബ്ദമായിത്തീരുകയാണ്. സ്വഷ്ടാവിന്റെയും സൃഷ്ടിയുടെയും ഇടക്കുള്ള വേർപാടിന്റെതാണ് ഈ മ കാരം. സൃഷ്ടി എത്രയും ധർന്നാലും സൃഷ്ടിതന്നെന്നായും സ്വഷ്ടാവ് എത്ര താഴോട്ടിരിക്കി മനുഷ്യന്റെ കണ്ഠംനാളംതെക്കാൾ അടുത്തുവരെയെത്തിയാലും സ്വഷ്ടാവ് തന്നെന്നായും നിൽക്കും എന്ന ആരാധന ഇതിലും ദേശാടി

പ്രിക്കപ്പെടുന്നു. രണ്ടു വില്ലുകൾക്കിടയിലുള്ള ഒരു വാർ (ക്വാബ കൗസയ്ക്ക്) എന്നത് പോലെയാണ് ഈ മ കാരണത്തിന്റെ സ്ഥാനം. മനുഷ്യരിൽ മറ്റാർക്കുമുണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത വിശുദ്ധമായ ഉസ്സയനാനുഭവ തത്തിൽ (മിഅംഗാജിൽ) പ്രവാചകനും പടച്ചതനുംരാനും തമ്മിൽ അടുത്തതിന്റെ പ്രകാരം വർഷ്ണി ചുക്കാണ്ക് ബുർങ്ഗരുൾ പറഞ്ഞതാണ് “രണ്ട് വില്ലുകൾക്കിടയിലുള്ള ഒരു വാർ എന്നപോലെ, അല്ല അതിലും അടുത്ത് അവൻ ആയി” (53:9) എന്നത്.

എന്നാൽ മുഹമ്മദ് എന്നതിൽ ഒരു മീമല്ല, രണ്ടുമല്ല, മുന്ന് മീമുകളാണ് കാണാൻ കഴിയുക. വളരെ യേറെ വസ്തുതാപരവും ഭൗതികവും ചരിത്രപരവുമായ തലങ്ങളെ സ്വപർശിക്കുമ്പോഴുള്ള പ്രവാചകന്റെ സാംസാരികാനുഭവങ്ങളുടെ പ്രതീകാത്മകത ഈ ത്രിമകാരങ്ങളാൽ ദർശിച്ചുകൂടെ? അഹമ്മദ് എന്നതിന് സാംസാരികാതീതമായ ഒരു അധ്യാത്മ മാനമാണുള്ളതെങ്കിൽ മുഹമ്മദിന് തികച്ചും ഭൗതികവും ചരിത്രപരവും, വ്യക്തിപരം എന്നതുപോലെ സമഷ്ടിപരവുമായ മാനങ്ങൾ കൂടിയുണ്ട് എന്നതിന്റെ സുചന അതിലിലേ? അഹമ്മദ് എന്നത് ഇഷ്യാരീയമായ വിശ്വേഷണമാണെങ്കിൽ അഹമ്മദ് എന്നത് സ്വഷ്ടാവിൽ നിന്ന് അവൻ്റെ ഇഷ്യാരീയത (റൂബുബിയുതി) യിലുടെ ആവിഷ്കൃതമായ സൃഷ്ടിയുടെ പ്രമമമായ ധർമ്മത്തെ ധനിപ്പിക്കുന്ന ശബ്ദമാണ്. സ്വഷ്ടാവിനെ എപ്പോഴും സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടാരിക്കുക എന്നതാണ് ആ ധർമ്മം. സൃഷ്ടി എന്നതിന്റെ പ്രാദുർഭാവം മുതൽ അതിന്റെ അങ്ങേയറ്റ തേതാളമെത്തുന്ന അസ്തിത്വപൂർത്തികരണം വരെയുള്ള കാലയളവിലാക്കുന്നതു ഭഞ്ജിക്കപ്പെടാതെ നിലനിന്നുപോരുന്ന ധർമ്മമായിരിക്കും അഹമ്മദ് എന്ന അഭിധേയത്തിൽ അംഗീകാരിക്കുക. ആ നിലക്ക് ചരാചര പ്രപഞ്ചത്തിനാകെയും മുന്നിലായി വെളിച്ചപ്പെടുക എന്നത് അതിന്റെ അനിവാര്യതയായി ഭവിക്കും. ഒരു പഴയ മാപ്പിളപ്പാടിന്റെ ഇരട്ടികളിൽ ഈ ഗംഭീരമായ ആശയം ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളത് കാണാം.

ആദി അഹർദാനീയത്തീനാശഹൃഥുകാറ്റിച്ച്

അഹമ്മദത്തിരുക്കരുണനബിയരുമവിലമുക്കാദ്യം ഉണ്ടിത്ത്.

അദിതീയമായ ഏകത്തുത്തിൽ നിന്നുണ്ടായ ആശയുടെ സ്വന്നേഹനിർഭരമായ കാറ്റിൽ നിന്ന് ആവിർഭവിച്ചതാണ് അഹമ്മദ് എന്ന കരുണനബിയരുടെ തുടക്കം. അതായിരുന്നു എല്ലാറ്റിനും തുടക്കം എന്ന താണല്ലോ ആ വരികളുടെ സാരം. ‘ലില്ലാഹി സഖ്വഹ ഹാദിമൻ വബാദിമൻ’ എന്ന് കേരളത്തിലെ അബ്ദി മിസ്സിക് കവിയായ വെളിയംകോട് ഉമർബാളിയും പാടിയിട്ടുണ്ട്. വർത്തമാനത്തിലെന്നപോലെ പ്രാക്തനഭൂതത്തിലും അവിടുന്ന് ദൈവത്തെ പ്രകീർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു എന്നാണ് ആ വരിയുടെ അർമ്മം. നിങ്ങളുടെ പ്രവാചകന്റെ പ്രകാശമാണ് ഏറ്റവും ആദ്യമായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടത് എന്നർമ്മ മുള്ള നബിവചനവുമണ്ട്. ഒരു തെളിവിന്റെയും പിന്നബലമില്ലാത്തതെന്ന തർക്കസിദ്ധമായും (logically) യുക്തിഭ്രംബായും സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്നതാണ് അഹമ്മദ് എന്ന അഭിധേയത്തിൽ അംഗീകാരിക്കുന്ന മുള്ളനുമുള്ള ധർമ്മം. അതുപോലെ ചരാചരങ്ങളുടെ അവസാനം വരെയുള്ള അതിന്റെ നേര നൽകുവും. കാരണം സൃഷ്ടി ആവിഷ്കൃതമായതു മുതൽ അത് എത്രകാലം നിലനിൽക്കുന്നുവോ അക്കാലമത്രയുമുള്ള സ്തുതി എന്ന ധർമ്മത്തെയാണ് കുറിക്കുന്നത്. കേവലം സ്തുതിക്കുന്നവൻ എന്നർമ്മമുള്ള ഹാമിദ് എന്നതിനെ അപേക്ഷിച്ച് ഏറ്റവും സ്തുതിക്കുന്നവൻ എന്നർമ്മമുള്ള അഹമ്മദ്

എന്നതിന്റെ വ്യതിരിക്തത അതാണ്. സംസാരികവും ലാകികമാത്രവുമായ ഒരു സ്തുതിയല്ല അഹർമ ദിലെ ധർമ്മം. മരിച്ച് തുടക്കവും ഒടുക്കവും ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന നേരന്തര്യത്തിന്റെ സ്തുതിയാണ്. നിര നരമായ സ്തുതി.

ഈ വിധത്തിൽ സ്തുതി ആരിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്നുവോ ആ വ്യക്തി തന്നെയാണ് താൻ. ആരെ സ്തുതിക്കുന്നുവോ അവനിൽ നിന്നുമുള്ള പ്രശംസ ഏറ്റുവാങ്ങുവാൻ ഏറ്റവും അർഹതപ്പെട്ടയാൾ. ആ പ്രശംസ അമവാ വാഴ്ത്തൽ ഏറ്റുവാങ്ങുന്നതിന്റെ പേരിലാണ് പ്രാശ് അസ്തിത്വ തലത്തിൽ അഹർമർ ആയുള്ളവൻ ചതിത്രപരമായ തന്റെ സാനിധ്യത്തിലൂടെ ഭാതികമായ അസ്തിത്വ തലത്തിൽ മുഹമ്മദ് എന്ന അഭിയേയത്തിന് വിധേയമാകുന്നത്.

അഹർമർ എന്ന നാമത്തിന് മുഹമ്മദ് എന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ അല്ലാതെ മാനം സൃഷ്ടികളുടെ ഒരു പ്രമേയമാണ്. പ്രൂർജ്ജതനിൽ, മസീഹായ ഈസാ (അ) മുഹമ്മദ് നബിയെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നത് അഹർമർ എന്ന നാമത്തിലാണ്. “മർയാദിന്റെ മകൻ ഈസാ പരിഞ്ഞ സന്ദർഭം, ഇസായേൽ സന്തതി കഴേ, ഞാൻ നിങ്ങളിലേക്കുള്ള അല്ലാഹുവിന്റെ ദുതനാകുന്നു. എനിക്ക് മുമ്പായി തഹരാത്തിൽ വന്ന തിനെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്ന ഒരുവൻ. അതുപോലെ എനിക്ക് പിന്നാലെ അഹർമർ എന്ന പേരിൽ വരാ നിർക്കുന്ന ഒരു ദുതനെ കുറിച്ച് മുന്നറയിപ്പ് നൽകുന്നവനും”(61:6).

മസീഹ് (അ) ഇസ്ലാമിന്റെ ഗുപ്തമാനത്തിന്റെ പ്രതീകമാണ്. അതായത് വിശുദ്ധമായ ദുർജ്ജേതയെത കളുൾകൊള്ളുന്ന അല്ലാത്മികത, സ്വന്നഹം, സഹനര്യം എന്നിവയെയാണ് അവിടുതെ വ്യക്തിത്വം പ്രതീകവത്കരിക്കുന്നത്. പുരുഷ പകാളിത്തമില്ലാത്ത ജനം പ്രത്യക്ഷത്തിൽ സുചിപ്പിക്കുന്നതും അതു തനെ. മസീഹ് (അ) അല്ലാഹുവിന്റെ ജമാലിയുൽ എന്ന ഗുണവിശേഷണത്തെ പ്രതീകാത്മകമായി പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നോൾ, മുസാ (അ) അല്ലാഹുവിന്റെ ജലാലിയുൽ (ഇജ്ജാല്യം) എന്ന ഗുണവിശേഷണത്തെയാണ് കൂടുതലായി പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നത്. മുഹമ്മദ് (സ) യിലാകട്ട ഈ രണ്ട് ഗുണവിശേഷണങ്ങളും സമേളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈസാ (അ) അദ്ദേഹത്തെ പരിചയപ്പെടുത്തിയത് തന്നോടു സാധിക്കുമുള്ള ഗുണങ്ങൾക്ക് മുൻതുക്കം നൽകിക്കൊണ്ട് അഹർമർ എന്ന അഭിയേയത്തിലാണ്. ഈ പദ്ധതിന് സമാനമായ ഗ്രീക്ക് ശബ്ദം Paraelete എന്നതാണ്. ഈതിനെ യോഹനാൻ സുവിശേഷത്തിന് ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത് Comforter എന്നാണ്. ആശസിപ്പിക്കുന്നവൻ എന്ന അർമ്മത്തിൽ മസീഹ് തന്റെ ദഹത്യത്തിന്റെ പുർത്തീകരണം ദർശിക്കുകയാണ് അഹർമർ എന്ന ദുതനിൽ. അനീതിയും ക്രുരതയും കുർഖും അധികാരം വാഴുന്ന ലോകസാഹചര്യത്തിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹം ഉയർത്തിയെടുക്കപ്പെടുന്നത് മർദ്ദിതർക്കാകയുമുള്ള ഒരു ഉപമാനമെന്ന പോലെയാണെന്ന് പ്രൂർജ്ജതിന്റെ സുചനയുണ്ട്. മനുഷ്യചരിത്രാനുഭവത്തിന്റെ വർഗ്ഗാത്മകമായ പദ്ധാതലത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്ന അരുതായ്മകളെയും കെടുതികളെയും അന്യായങ്ങളെയും കൈയാൽ തടുത്തു നീതി നടപ്പാക്കുക എന്നത് യേശുവിന്റെ ചുമതലയല്ല. അദ്ദേഹം തന്റെ കൊടിയ പീഡനാനുഭവത്തിന്റെ പ്രകാശനത്തിലൂടെ അതിന്റെ തീവ്രത എന്ന പ്രശ്നം മാത്രമാണെവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ലോകത്തിന് വേണ്ടത് പ്രശ്നന്തിന്റെ അവതരണം മാത്രമല്ല. അതിനുള്ള പരിഹാരമാണ്. ആ പരിഹാരവുമായി വരുന്നവനാണ് Comforter – ആശസിപ്പിക്കുന്നവൻ. കർമ്മ മേഖലയിലൂടെ ഇഷ്യരനുള്ള ഏറ്റവും കുടിയ സ്തുതി

യാണ് പരിത്രപരമായ ദളത്യുനിർവ്വഹണം. അതു നിർവ്വഹിക്കുന്നവൻ എന അർമ്മതിലും അഹർമദ് എന ഈ പരിചയപ്പെടുത്തലിനെ വായിക്കാം. മനുഷ്യമകൾ എല്ലാ വിധത്തിലുമുള്ള അടിമത്ത തതിൽ നിന്നും വിമോചിക്കപ്പെടുന്നോൾ മാത്രമേ മനുഷ്യലോകത്തിന് ആശാസം കിട്ടുകയുള്ളൂ.

(4) മഹർമ്മദ്: എം എന്നതിൽ നിന്ന് തന്നെയുള്ള മരീറാരു തലിതമാണ് മഹർമ്മദ് എന്നത്. പ്രശംസനീ യൻ (Praised) എന്നാണ്ടിന്റെയും അർമ്മം

(5) അബ്ദീ: (അബ്ദുഹു, അബ്ദുല്ലാഹി) : അടിമ - ഭാസൻ എന്നാക്കെ അർമ്മം. പരിശുദ്ധ വാക്ക് മായ കലിമഃയുടെ വിശദ രൂപത്തിൽ എല്ലിപ്പിയുന്ന രണ്ട് അഭിയേയങ്ങളാണ് അബ്ദീ എന്നതും റ സുൽ എന്നതും. സുഷ്ടിയുടെയാകെ യമാർമ്മമായ സ്ഥാനമാണ് അബ്ദീ എന്നത്. സ്വഷ്ടാവിന്റെ റബ്ബ് എന്നും.

മുഹമ്മദ് (സ) യെ അബ്ദീ എന്ന് (പ്രത്യേകമായി പരിചയപ്പെടുത്തുന്നോൾ ധനിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത് നബി സുഷ്ടിയെയാകെ പ്രതീകവത്കരിക്കുന്നു എന്നാണ്. മുഹമ്മദ് നബി മാത്രമല്ല മറ്റു നബിമാരും അബ്ദീ - ഭാസൻ, അടിമ എന നിലയിൽ പരിചയപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പ്രത്യേകിച്ചും ഇംഗ്ലീഷ് നബി (അ). താൻ അല്ലാഹുവിന്റെ അടിമയാണെന്ന് പിരിന്നു വീണായുടൻ ഇംഗ്ലീഷ് (അ) സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്തുന്നതായി സുറി മർയാദിൽ വായിക്കാം. അല്ലാഹുവിന്റെ അടിമയായതിൽ ഇംഗ്ലീഷാഡി കുന്നില്ല എന്നാരു പരാമർശം അനുത്ര കാണാം (4:172). അദ്ദേഹത്തിൽ ദിവ്യത്വം അഖ്യാരോപിക്കപ്പെടുന്നതിലെ അസംബന്ധം ഇതിലും എടുത്തു കാണിക്കപ്പെടുന്നു.

മുഹമ്മദ് മുസ്തത്തുഫാ(സ)തനെ ആദ്യം അല്ലാഹുവിന്റെ അബ്ദീ ആയും അനന്തരം അവൻ്റെ റസുൽ ആയുമാണ് പരിചയപ്പെടുത്തുന്നത്. മനുഷ്യന്റെ മേൽ മനുഷ്യനുള്ള ഉടമാവകാശത്തയും മനുഷ്യൻ മനുഷ്യന് അടിമയായി തീരുന്നതിനെയും നിരാകരിക്കുന്ന ശക്തവും വിശ്വാസമക്കവുമായ ദർശനം മുഹമ്മദിന്റെ(സ)അബ്ദീ എന അഭിയേയത്തിൽ അടങ്കിയിരിക്കുന്നു. ആരും ആരെയും തന്റെ അടിമ എന്നു വിളിക്കരുതെന്നും എല്ലാവരും അല്ലാഹുവിന്റെ മാത്രം അടിമകളാണെന്നും നബി സുചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അപേക്ഷാരം തന്നെ സയ്തിൻ എന പദം മനുഷ്യർക്ക് ചേർത്തു പറയുന്നതിനെയും അവിടുന്ന് നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തിയതായി കാണാം. മനുഷ്യനെ എല്ലാത്തരം അടിമത്തത്തിൽ നിന്നും മോചിപ്പിച്ച് അല്ലാഹുവിന്റെ മാത്രം അടിമത്തത്തിൽ സഹോദരന്മാരുടെ ഏക സമഷ്ടിയാക്കുക എന്നതായിരുന്നു പ്രവാചക നിയോഗത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. കൂടും ഇബാദല്ലാഹി ഇവ്വാനൻ- നിങ്ങളെല്ലാവരും അല്ലാഹുവിന്റെ മാത്രം അടിമകളുണ്ട് നിലയിൽ സഹോദരന്മാരായി ഭവിക്കുക എന കർപ്പന ഇസ്ലാമിന്റെ ഉദാത്തമായ സമഷ്ടിഭാവത്തിന് നിദർശനമാണ്. വിശ്വമാനവികത എന്നതിലേക്ക് മനുഷ്യനെ വിളിക്കുന്ന പ്രവാചകൻ ലോകത്തെങ്ങുമുള്ള അടിമത്തത്തിൽ കഴിയുന്ന വർഗ്ഗങ്ങളോട് ഏകുദാർശ്യം പ്രവൃംപിച്ചു കൊണ്ട് അടിമത്തത്തിൽ നിന്നുള്ള അവരുടെ സന്ധുർജ്ജന്മായ വിമോചനത്തെ ഉദ്ദേശം ഷിക്കുകയാണ് അബ്ദുഹു - അവൻ്റെ മാത്രം അടിമ - എന അഭിയാനത്തിലും. ആത്മനിഷ്ഠം മായും സാമൂഹികമായുമുള്ള എല്ലാത്തരം അടിമത്തത്തിൽ നിന്നും മനുഷ്യൻ വിമോചിതനാക്കുന്നത് താൻ അല്ലാഹുവിന്റെ മാത്രം അടിമയാകുന്നു എന്ന് തിരിച്ചിറയുന്നതിലുംതെയാണ്. ഇസ്ലാമിന്റെ ആവിർഭാവ കാലത്ത് അരേബ്യയിൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന അടിമത്ത വ്യവസ്ഥയെ സാമൂഹികമായ

എരു വാസ്തവമായി തൽക്കാലം അംഗീകരിച്ചു കൊണ്ട് നിയമനിർമ്മാണം നടന്നുവെക്കിലും ഇസ്ലാം സീക്രിച്ചു മനുഷ്യൻ താൻ അല്ലാഹുവിന്റെയല്ലാത്ത മറ്റാനിന്റെയും അടിമത്തതില്ല എന്ന അൻ വിലുടെ ആത്മനിഷ്ഠമായി സാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ മധുരം അറിഞ്ഞിരുന്നു. അങ്ങനെന്നുള്ള ഒരു തിരിച്ചറി വിലുടെ മാത്രമേ ഓരാൾക്ക് മുസ്ലിം ആകാനാവുകയുള്ളൂ. മറ്റാനിനുള്ള അടിമത്ത (ഉബുദിയ്ത്) തതിലാണ് താൻ എന്ന വിശ്വാസം ഉപേക്ഷിക്കലാണ് ഇസ്ലാം. ആരാധന എന്നർമ്മതിൽ സാധാരണ മലയാളത്തിൽ മൊഴിമാറ്റാറുള്ള ഇബാദത്ത് എന്ന ശബ്ദം അടിസ്ഥാനപരമായി അബ്ദ് എന്ന ശബ്ദം തേരുന്ന് അവിഭാജ്യമായി ബന്ധപ്പെട്ടു കിടക്കുന്ന തദ്ദിതമാണ്. ഇതെല്ലാം വെച്ച് നോക്കുമ്പോൾ നബിയുടെ അബ്ദുഹ്രു എന്ന അഭിധാനത്തിന്റെ പ്രസക്തി മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ തന്നെയും തുണമുല തലത്തിലോട് വ്യാപിക്കുന്നതാണ്.

(6) റസൂൽ - റസൂലുഹ്രു, റസൂലുല്ലാഹി - ഭൂതൻ എന്നർമ്മം : റസൂൽ, റസൂലുഹ്രു, റസൂലുല്ലാഹി എന്നിവയെല്ലാം സാധാരണയായി പ്രവാചകരുടെ പേരിന് പകരമായി, അറബിയിൽ മാത്രമല്ല നമ്മുടെ നാട്ടു ഭാഷയിൽ പോലും പറയാറുള്ളതാണ്. റസൂലുള്ള എന്നത് നബിയുടെ പര്യായമെന്ന പോലെ ആയിട്ടുണ്ട് നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ. വിശുദ്ധ ശഹാദത്തുകലിമിശയുടെ രണ്ടാം അർഖ ഭാഗത്ത് എടുത്തു പറയുന്ന ശബ്ദമാണ് ഇത്. അല്ലാഹുവിന്റെ ഏകത്വം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയ ശ്രേഷ്ഠ പ്രവാചകൻ ദാത്യവും സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നതിലും മാത്രമേ ഓരാൾക്ക് ഇസ്ലാമിലോക്ക് പ്രവേശിക്കാനാകു. AND MUHAMMED IS HIS MESSENGER (വഅന മുഹമ്മദിസുലുല്ലാഹി) എന്നത് തന്റെ ബൃഹദ് കൂടിയുടെ പേരായി സീക്രിച്ചിരിക്കയോണ് ജർമൻ ചിന്തകയായ പ്രോഫ. ആൻഡ്രേ ഷിമ്മൽ.

റസൂൽ എന്ന ശബ്ദത്തിനർമ്മം ഭൂതൻ എന്നാണ്. ദൈവത്തികൾ നിന്ന് ജനതയിലോക്ക് എത്തിപ്പു ദേണ്ട ദാത്യമാണ് റസൂൽ നിർവ്വഹിക്കുന്നത്. മുഹമ്മദിന് മാത്രം സവിശേഷമായുള്ള ഒരു നാമമല്ല റസൂൽ എന്നതെങ്കിലും ദാത്യനിർവ്വഹണത്തിന്റെ പുർത്തീകരണം സാധിക്കുന്ന വ്യക്തിയം എന്ന നിലയിൽ അത് മുഹമ്മദ് നബിയുടെ പ്രത്യേകമായ ഒരു അഭിധാനമായി തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. ഇംഗ്ലീഷിലും മുസായും തുടങ്ങി അനവധി പേര് റസൂലുകളായിരുന്നു. എന്നാൽ റസൂലുല്ലാഹി എന്ന സാമാന്യമായ രീതിയിൽ പറഞ്ഞാൽ സുചിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത് തിരുനബിയെയാണ്. ഭൂതൻ എന്നർമ്മ മുള്ള റസൂൽ എന്ന അഭിധേയയം പ്രവാചകൻ എന്നർമ്മമുള്ള നബിയ്യ് എന്നതിൽ നിന്ന് വ്യതിരിക്തമാകുന്നത് ദാത്യനിർവ്വഹണം എന്ന ബാധ്യത കൂടി അതുശ്രക്കാളുന്നതു കൊണ്ടാണ്.

(7) നബി - പ്രവാചകൻ (Prophet): മലയാളത്തിൽ പ്രവാചകൻ, ഇംഗ്ലീഷിൽ Prophet, അറബിയിൽ നബിയ്യ് എന്നീ ശബ്ദങ്ങൾ ഇന്ന് മുഹമ്മദിന്റെ പര്യായങ്ങളായാണ് ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നത്. വെറുതെ നബി എന്നോ പ്രവാചകൻ എന്നോ Prophet എന്നോ പറഞ്ഞാൽ ആരും മനസ്സിലാക്കുക മുഹമ്മദ് എന്നുതന്നെന്നയായിരിക്കും. ഇബാഹിം, മുസ, ഇംസ, ഇസ്മാഖാൽ, ഇസ്ഹാവ്, ദാവൂദ്, സുലൈമാൻ എന്നീ പേരുകളോടൊപ്പം നബി എന്നു ചേർത്താണ് മലയാളത്തിലെ മുസ്ലിം പ്രയോഗ മെക്കിലും വെറും നബി എന്നു പറഞ്ഞാൽ മുഹമ്മദാണ് നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ. ആയതിന്റെ അറബി മുലം വിസ്മർഖ്യപോകുവാൻവിധത്തിലുള്ള ഒരു മലയാളത്തനിമ ആ ശബ്ദത്തിന് വന്നുചേർന്നിട്ടുണ്ട്. ശ്രീനാരാധനാഗുരുവിനും ശിഷ്യർക്കും വെറും നബിയല്ല മുഹമ്മദ് (സ); മുത്തുനബിയാണ്. നബിയ്യ്

എന്ന ശബ്ദത്തിനർമ്മം ദിവ്യബോധനം നൽപ്പുട് ആശ എന്നാണ്. ബുദ്ധൻ എന്ന ശബ്ദത്തിലടങ്കിയ ആശയം തന്നെയാണ് നബി എന്ന ശബ്ദത്തിലും അടങ്കിയതെന്ന് മനസ്സിലാകുന്നു.

(8) ഉമ്മിയ്യ്: നബി എന്നതിനോടു ചേർത്ത് പലപ്പോഴും പറയാറുള്ള വിശേഷണമാണ് ഉമ്മിയ്യ് എന്നത്. നിരക്ഷരൻ എന്നാണ് സാധാരണ ഇതിനു നൽകാറുള്ള മലയാളം മൊഴിമാറ്റം. ഇംഗ്ലീഷിൽ Unlettered. ബൃഹത്തായ ദർശനവ്യാപ്തിയും അഗാധതയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന അഭിയേയമാണ് ഉമ്മിയ്യ് എന്നത്. എല്ലാവിധ കളക്കത്തിൽ നിന്നും മുക്തമായ തനിമയുടെ വിശുദ്ധിയുള്ളത് എന്നാണു വാസ്തവത്തിൽ അതിൽ നിന്നു കിട്ടുന്ന ആശയം. മുന്നിനാലെ ഒന്നും എഴുതിപ്പിടിപ്പിക്കാതെ സംശുദ്ധമായ ഒരു ഫലകത്തിന്റെ പ്രകൃതവുമുണ്ട് നബിയുടെ വ്യക്തിത്വത്തിന്. മുമ്പ് പതിനേത തെറ്റായതോ ശരിയായതോ ആയ ഏതെങ്കിലും തത്ത്വാസ്ഥാനത്തിന്റെ മുദ്രണം ആ വ്യക്തിത്വത്തിനുണ്ടായിട്ടില്ല. അതിലേക്കാണ് പരിശുദ്ധമായ ദിവ്യവചനം ഇരഞ്ഞുന്നത്. ദിവ്യവചനം അനുമായ കലർപ്പുകൾ കൊണ്ട് മലീമസമാക്കാതിരിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് വിദ്യയുടെ അഭ്യാസം നബിക്ക് തടയപ്പെട്ടത്. പ്രവാചകൻമാത്രമല്ല അന്തിമമായ വെളിപാടിന്റെ സംഖ്യാധിത സമൂഹവും ഈ ഉമ്മിയ്യ് എന്ന വിശേഷണത്തിൽ തന്നെയാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. കാരണം അവയ്ക്ക് നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന സംസ്കാരങ്ങളുടേയും നാഗരികതകളുടേയുമൊന്നും സക്രീണ്ണമായ തത്തചിന്തകളുടേയും കലുഷമായ ആശയങ്ങളുടേയും വർണ്ണം ഏൽക്കേണ്ടിവന്നിട്ടില്ല. യവന രോമൻ പേരും ഭാരതീയ തത്തചിന്തകളുടെയൊന്നും നിറപ്പുകിട്ടും മുദ്രയുമില്ലാത്ത ഒരു സംശുദ്ധ ജനത് എന്ന് അവരെപ്പറ്റി പറയാം. മരുഭൂവിന്റെ ശുന്നതയിലും താപത്തിലും കലർപ്പില്ലാത്ത ശുശ്രമായ ജലം എന്നപോലെയായിരുന്നു ഈ ഉമ്മിയ്യത്. കാരണം അവരിലും ആവിഷ്കൃതമാകാൻ പോകുന്നത് വരേണ്ടതയുടെ നീലിമക്ക് പ്രസക്തിയില്ലാത്തതും സാധാരണമനുഷ്യരെ എല്ലാ അർമ്മത്തിലും സംബന്ധിക്കുന്നതുമായ ഒരു പുതിയ ലോകക്രമമാണ്. തീർത്തും ജനകീയമെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന, ആശ്ചര്യം അനുമായ ഒരു സംസ്കൃതി. ഏതു തലത്തിലും മനുഷ്യൻ്റെ തുല്യത വിളംബരപ്പെടുത്തുന്ന ഈ ക്രമം നടപ്പിൽ വരുത്താൻ ഉപയോഗിക്കപ്പെടേണ്ടത് വരേണ്ടതയുടേയും ജമിതു പ്രഭുത്വ വാഴ്ചയുടേയും ഉപരിലൂടനയിൽ പൊങ്ങിക്കിടക്കുന്ന വൈജ്ഞാനികമായ ആർഭാവങ്ങളും തത്ത്വാസ്ഥാനത്തോടു കലയുടെ പേരിലുള്ള വിനോദങ്ങളും പൊങ്ങച്ചങ്ങളുമൊന്നുമേശിയിട്ടില്ലാത്ത ഒരു ജനതയെ ആയിരിക്കണം. ഈ അർമ്മത്തിലാണ് ഒരു ജനതയെ സംബന്ധിച്ചിട്ടേതാളം ഉമ്മിയ്യത് എന്ന വിശേഷണം. അവരിലേക്ക് നിയുക്തനാക്കുന്ന ദൈവഭൂതനെ സംബന്ധിച്ചിട്ടേതാളം ഉമ്മിയ്യത് എന്നത് അദ്ദേഹത്തിൽ ഏത് അർമ്മത്തിലുമുണ്ടായിരിക്കുന്ന തനിമയും പരിശുദ്ധിയും ആയിരിക്കും. അതുകൊണ്ടുതന്നെ സാമാന്യമായി ഉപയോഗിക്കാറുള്ള (സംസ്കൃതം മുലമുള്ള) മലയാള പ്രയോഗമായ നിരക്ഷരത എന്നത് ഉമ്മിയ്യത്തിന് മൊഴിമാറ്റമായി സീകരിച്ചുകൂടാ. കാരണം അക്ഷരം എന്നതിനർമ്മം നശിക്കാത്തത് എന്നാണ്. ക്ഷരം എന്നതിന്റെ വിവരിതം. ആർജ്ജിതമായ കൂത്രിമ വിദ്യുകളും വിജ്ഞാനങ്ങളുമല്ലാം ക്ഷരമാണ്. അക്ഷരമല്ല. അതിന് ചിരന്തനതവും സനാതനതവുമില്ല. കാലിക്രപ്സക്തി മാത്രമുള്ള ഭൗതികമാത്രമായ ക്ഷണിക്ത പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നവയുമാണ് അത്തരം അറിവുകൾ. അതിനാൽ ആ അറിവുകളെയാണ് ക്ഷരം എന്നു വിളിക്കേണ്ടത്. എന്നാൽ പ്രവാചകന് പരമമായ അറിവിന്റെ ദ്രോതസ്ത്രീ നിന്ന് വൈജ്ഞാനികമായി ലഭിക്കുന്നതാണ് അക്ഷരം അമവാ നശിക്കാത്തത്. ആയതിനാൽ ഉമ്മിയ്യത് എന്ന

അക്ഷരത്തനിമയെ നിരക്ഷരത എന്നു ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തുന്നത് കൃത്യമായി വിലയിരുത്തുന്നോൾ തെറ്റാണെന്ന് പറയേണ്ടി വരും. കൂടാതെ മാതാപ്പ് എന്ന് അർമമുള്ള ഉമ്മ് എന്ന ശബ്ദവുമായും സമാഖ്യം എന്ന് അർമമുള്ള ഉമ്മ് എന്ന ശബ്ദവുമായും ഉമ്മിയ്ക്ക് എന്നതിനെ ബന്ധിപ്പിക്കാവുന്നതാണ്.

(9) സംസമിയ്ക്കുന്നതിൽ: പ്രവാചകൻ (സ) വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന മറ്റാരു അഭിധാനമാണിൽ. ശബ്ദത്തിൽ നിന്നു തന്നെ ആശയം സുഗ്രാഹ്യമാണെല്ലാ. അരേബുയിലെ എന്നല്ല ലോകത്തിലാകെ തന്നെയുമുള്ള തന്നിമയാർന്ന ജലത്തിന്റെ അക്ഷയമായ ഒഴുക്ക് എന്ന മഹാത്മദുതമാകുന്ന സംസം. ശുശ്വരമായ കൂടി വെള്ളമാണിൽ. അതുപോലെ ശുശ്വരമാണെന്നതിന് പറ്റിയ തെളിനീരും. ഏകലൈം നിലയ്ക്കാത്ത അതിന്റെ അക്ഷയത്തും മഹാത്മദുതങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. സംശുദ്ധമായ ആ പ്രവാഹത്തിന് ഒരു മഹത്തായ ചരിത്രമുണ്ട്. മുഹമ്മദ് (സ) യുദ്ധ ഗോത്രത്തിന്റെയും വാശത്തിന്റെയും വേരുകൾ ചെന്നുതട്ടുന്ന ഉറ വയാകുന്നു സംസം. അവിടുതെ പ്രവിതാമഹനായ ഇസ്മാഇല്ലാൽ (അ) കുഞ്ഞായിരുന്നപ്പോൾ മരു ഭൂവിന്റെ വന്ധുതയിലും താപത്തിലും കൂടിനീരിനായി കരഞ്ഞ നിസ്സഹായതയിൽ നിന്നുയിർക്കുന്ന ജലമാണെന്ന്. പിലപിക്കുന്ന ഒരമയുദ്ധയും മകൻറെയും ഭാഹജലത്തിനായുള്ള കേഴ്ക്ക് പരമകാരുണികൾ കേടുന്നത്കിയ അനുഗ്രഹത്തിന്റെതായ പ്രത്യുത്തരം. അത് സംശുദ്ധമായ തെളിനീരായി അ പ്പോൾ ഭൂമിയെ നന്ദി; ദാഹിച്ചുവരണ്ട താണകളേയും. അതു നന്ദി വളർത്തിയത് മഹത്തായ ഒരു ജനകീയ സ്ഥാപനത്തെയും പ്രത്യുഥാസ്ത്രത്തെയും കൂടിയായിരുന്നു. അതിന്റെ നന്ദി നിന്ന് കിളിർത്തെ അനുഗ്രഹീത വ്യക്ഷമാകുന്നു മുഹമ്മദ്. അതുപോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനതയും. മാനവികതയ്ക്ക് വേണ്ടി ഫലം കായ്പിക്കുന്ന ജാതി എന്നു യേശുകീസ്തവു പരഞ്ഞത് ആ സമൂഹത്തെയും അതിൽ നിന്നു വളർന്നുവലുതായി ലോകത്തിനാകെയും തണലും ഫലവും നൽകുന്ന മുഹമ്മദീയ വ്യക്തിത്വത്തെയും സുചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു. ഇതിന്റെയെല്ലാം അടിയിലുള്ള നന്ദിയായിരുന്നു സംസം. അതുകൊണ്ട് വിശുദ്ധപ്രവാചകൻ സംസമിയ്ക്കുന്ന ആകുന്നു. പിതാമഹനായ ഇസ്മാഇല്ലാൽ (അ) ആ പരിശുദ്ധമായ ജലത്തിന്റെ കാരണമാണെങ്കിൽ മുഹമ്മദ് ആയതിന്റെ കാര്യം (Effect) ആകുന്നു.

(10) ഹാശിമിയ്ക്കുന്നതിൽ: നബി (സ) യുദ്ധ കുടുംബം ഹാശിം എന്ന പുർവ്വികൾ താവഴിയിൽ നിന്നുള്ളതാണ്. ഹാശിമിയ്ക്കുന്നതിൽ അവിടുതെ കുടുംബത്തെ കുറിക്കുന്ന മേൽപ്പിലാസമാണ്.

(11) ഖുറിശി: ഇത് അവിടുതെ ഗോത്രത്തെ സുചിപ്പിക്കുന്ന നാമമാണ്. ഖുരേശ് എന്ന അഭിധാനത്തിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന പിതാമഹൻ്റെ ഗോത്രമാണ് ഖുരേശി ഗോത്രം.

(12) അരബിയ്ക്കുന്നതിൽ: ഇത് അവിടുതെ ദേശീയതയെയും ഭാഷയെയും സുചിപ്പിക്കുന്ന വിശേഷണമാണ്. അരബി ഭാഷ സംസാരിക്കുന്ന അരേബുൻ ഉപഭൂവന്യാത്തിൽ നിന്നുമുള്ള പ്രവാചകൻ.

(13) അർഅമീൻ: പ്രവാചകത്വലഭ്യിക്കു മുന്പുതന്നെ സ്വന്തം നാടിൽ പ്രവാചകൻ അറിയപ്പെട്ടത് ഇതു അഭിധേയതയിലാണ്. വിശ്വസ്തൻ എന്നാണിതിനർമ്മം. നബി(സ)യുദ്ധ വിശ്വസ്തതയിലും ആ തമാർപ്പതയിലും ഓരാൾക്കും സംശയം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അരേബുൻ കച്ചവട സഭ്യതയിൽ ഇത്തരം ഒരു വ്യക്തിത്വത്തിനുള്ള തിളക്കം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധയായമാണ്. വദീജി: (റ) നബിയെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് തന്റെ കച്ചവടച്ചർക്കുകൾ വിൽക്കുവാനും വാങ്ങുവാനും മുഹമ്മദ് (സ) യെ ഏൽപ്പിച്ചി

രുന്നു. ഏറ്റവും സത്യസന്ധമായ നിലയിൽ കച്ചവടം നടത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെ വന്നിച്ചു ലാഭം അവർക്ക് നേടിക്കൊടുക്കാൻ മുഹമ്മദ്(സ)ക്ക് സാധിച്ചു. ഈ വിശിഷ്ട ഗുണവും അതിനു പുറമെ വദീജഃ (o) അദ്ദേഹത്തിൽ ദർശിച്ച അസാമാന്യമായ പല വിശിഷ്ടതകളുമാണ് വിശുദ്ധമായ അവരുടെ ഭാവത്യുത്തിൽ കലാശിച്ചത്. കച്ചവടതാൽപര്യത്തിന് വിരുദ്ധമായ അളവിലുണ്ടായിരുന്ന സത്യസന്ധതയും ദേയും ആത്മാർമ്മതയുടേയും പേരിലാണ് ഒർമ്മത്തിൽ അബികൾക്ക് അദ്ദേഹവുമായി ഇടയേണ്ടിവ നന്നും. ദൈവങ്ങളേപ്പോലും ലാഭത്തിന് വേണ്ടി വളർത്തിയിരുന്ന അബികൾക്ക് ഈ ശക്തമായ സത്യസന്ധത ഒരു പ്രശ്നം തന്നെയായിരുന്നു.

ആത്മാർമ്മത, സത്യസന്ധത എന്നീ ഗുണങ്ങൾ സ്വാർമ്മം എന്നതിന്റെ എതിർഗുണമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതാണ്. കച്ചവടതാൽപര്യങ്ങൾ ഏറിയപക്കും സ്വാർമ്മതയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. സ്വാർമ്മതയുടെ അനിവാര്യതയാണ് അന്യവിശാസം. അന്യവിശാസത്തിൽ നിന്ന് സ്വാർമ്മതയുടെ കാവൽനായ്ക്കൾ എന്നപോലെ ഉയിരെടുക്കുന്നതാണ് ബഹുഭിവ്യത്വദർശനവും വിശദപുജയും. വർഗ്ഗരഹിതമായ ഒരു സാഹോദര്യത്തിന്റെ കൂട്ടായ്മയിൽ ഓരോരുത്തനേട്ടും പ്രത്യേക താൽപര്യങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുന്ന ദൈവങ്ങൾക്ക് സ്ഥാനമില്ല. മുഹമ്മദ് നമ്മുടെ ദൈവങ്ങളെയെല്ലാം തകർത്ത് ഒരൊറ്റ ദൈവത്തെ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു എന്ന ബുദ്ധേൻകിലുടെ ആക്ഷേപത്തിൽ അവരുടെ സ്വാർമ്മത്തിനും കച്ചവടതാൽപര്യങ്ങൾക്കും എതിരായി അദ്ദേഹം ഉയർന്നുവന്നേക്കുമെന്ന ആശങ്കയാണ് നിശ്ചിച്ചിരുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അവർ ഭയപ്പെട്ടുപോലെ സത്യസന്ധൻ (അൽ അമീൻ) എന്ന് അവൻ പേരിട്ട വിളിച്ചു വ്യക്തി അവർക്കൊരു ഭീഷണിയായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന് ധനമോഹമില്ലായെന്ന് അവർ കണ്ണടത്തിയതോടെ താൽപര്യങ്ങളുടേതായ ഒരു ഏറ്റുമുട്ടിന്റെ സാധ്യതയും തെളിഞ്ഞുവന്നിരുന്നു. പലിഗയടക്കമുള്ള ചുഷണത്തിന്റെ ഉപാധികളെ താഴെ ശരീഅന്തത്തിൽ വ്യക്തിയുടെ ആർജ്ജിത ധനത്തിൽ ഒരുപക്ക് ജീവിതമാർഗ്ഗം തദയപ്പെട്ടവർക്ക് അവകാശപ്പെട്ടതാണ് എന്നു കൂടി പറയുന്നോൾ മുഹമ്മദിൽ തുടക്കം മുതലേ അവർ ദർശിച്ച സത്യസന്ധതയും ആത്മാർമ്മതയും ഏകദിവ്യത്തിന്റെ സാമൂഹികദർശനവുമായി അദ്ദേഹം രംഗത്തുവന്നേപ്പോൾ തങ്ങൾക്ക് അനുകൂലമില്ലാത്ത ഗുണമായാണ് അവർക്ക് കണ്ണറിയേണ്ടിവന്നത്. ബുർആൻ 81:21 ത് പറഞ്ഞ “അനുസരിക്കപ്പെടുന്നവനും അവിടെ വിശസ്തനും” എന്ന പരാമർശം (മുത്രാളി മമ അമീൻ) റസൂൽ (സ) യെ കുറിച്ചാണെന്നാണ് പല മുഹമ്മദിനുകളും പറയുന്നത്. ചിലർ ഈ പരാമർശത്തെ ജിബ്രീൽ (അ) ലേക്ക് ബന്ധപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.

(14) വാസിം: ഓഹരിവെച്ചു നൽകുന്നവൻ. ഈ അഭിധേയം സുചിപ്പിക്കുന്നത് നബിയിലുടെ നിലവിൽ വന്ന നിയമാവലിയിൽ സകാതിനുള്ള സ്ഥാനമാണ്. അതുപോലെ വ്യക്തിയുടെ സ്വത്ത് അയാളുടെ മരണാനന്തരം ന്യായമായ ഓഹരികളിൽ അനന്തരാവകാശികൾക്ക് വിഹിതമായി നിശ്ചയിച്ചതിനേയും ഈ സുചിപ്പിക്കുന്നു. സകാരുസ്വത്ത് കുന്നുകൂടി സന്ധനതയുടെ പെരുപ്പം ഒരു വശത്തും ഭാരിക്കുത്തിന്റെ കാരിന്നും മറുവശത്തും എന്ന നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന സാമൂഹിക വ്യവസ്ഥയിൽ പ്രകടമായ വിപ്പവമാണ് തിരുനബിയുടെ ഭാത്യത്തിലുടെ നിർവ്വഹികപ്പെട്ടത്. സ്വാർമ്മത്തിന്റെ പേരിൽ സ്വരൂപിക്കുക എന്നതിനു പകരം സാഹോദര്യത്തിന്റെ പേരിൽ പകുവെയ്ക്കുക എന്ന പുതിയെയാരു

ദർശനം നിയമമാക്കപ്പെട്ടുകയും ചുണ്ണാത്തിന്റെയും അന്യായമായ അപഹരണത്തിന്റെയും എല്ലാ പഴുതുകളും അടച്ചുകൊണ്ട് അക്കാദ്യം മനുഷ്യാവകാശങ്ങളുടെ പാവനത്തോ വിളംബരം ചെയ്ത വേളയിൽ (ഹജ്ജിത്തുൽ വിഭാഗം അപയിൽ) ലോകത്തെ അറിയിക്കുകയും ചെയ്ത ചരിത്രപുരുഷനാണ് മുഹമ്മദ് (സ). വാസിം എന്ന അഭിയേയത്തിനു പുരും വാസിം എന്ന പുത്രൻ്റെ പേരിൽ അബുൽ വാസിം എന്ന ഒരു ഔമനപ്പേരും നബിക്കുണ്ടായിരുന്നു.

(15) ആവിബ്: പിന്തുടർച്ചകാരൻ – സമാപ്തികൻ. ആവിബ് എന്ന അഭിയാനം പ്രവാചകത്തിൽ മുഹമ്മദ് (സ)യുടെ സ്ഥാനത്തെ സൃചിപ്പിക്കുന്നു. പ്രവാചകതു പരിസമാപ്തിയെക്കുറിക്കുന്ന സ്ഥാനമാണിൽ. പുർത്തീകരണത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന സ്ഥാപനം എന്ന ആശയത്തിന് പുരും അതുവരെയും തുടർന്നുവന്ന ഒരു പ്രക്രിയയുടെ, ധർമ്മത്തിന്റെ സ്വാഭാവികമായ തുടർച്ച എന്ന ആശയവും അതിൽ നിന്നു കിട്ടുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യാരംഭത്തിൽ ആദാ (അ) മുതൽ അല്ലാഹു സ്വന്തം ചരൂപാക്കിയ വെളിപാടിലും ദാത്യനിർവ്വഹണം ധാരമുറിയാതെ ഒഴുകിയെത്തുന്നത് മുഹമ്മദ് എന്ന വിശുദ്ധ വ്യക്തി ത്രത്തിലാണ്.

(16) ഹാതിഹ്: വിജയി, ജയിക്കുന്നവൻ, വഴി തുരക്കുന്നവൻ. ഹാതിഹ് എന്ന വിശ്വഷണം അസത്യത്തിനേലുള്ള സത്യത്തിന്റെ വിജയം, അനീതിക്കെതിരെ നീതിയുടെ വിജയം, അശുദ്ധിക്കെതിരെ ശുദ്ധിയുടെ വിജയം, ഇരുട്ടിൽ വെളിച്ചും ആധിപത്യം പുലർത്തി അതിനെ ഇല്ലാതാക്കുന്ന വിധത്തിൽ പ്രകാശിതിന്റെ വിജയം എന്നിങ്ങനെ എല്ലാ അർമ്മതിലുമുള്ള നമ്യുടെ വിജയമാണ്. ആ നിലക്കുള്ളാം വിജയമായിത്തീർന്ന വ്യക്തിത്വമാണ് പ്രവാചകന്റെത്. പുർഖുൻ പരയുന്നു: “തീർച്ചയായും നാം നിനക്ക് വളരെ തെളിഞ്ഞതായ ഒരു വിജയത്തെ തുരന്നുതന്നിക്കുന്നു” (48:1) . ഫെതഹ് എന്ന ക്രിയാരൂപത്തിന്റെ അർമ്മം തുരന്നു എന്നാണ്. ആ ക്രിയയുടെ കർത്താവാണ് ഹാതിഹ്, തുരന്നുകൊടുക്കുന്നവൻ. ജനങ്ങൾക്ക് അവരുടെ യഥാർത്ഥ മോചനത്തിലേക്കും ഇരുളിൽ നിന്ന് വെളിച്ചതിലേക്കുമുള്ള കവാടം തുരന്നുകൊടുത്തവനാണ് പ്രവാചകൻ (സ). ജയിക്കുന്നവൻ എന്ന അർമ്മത്തിൽ മുഹമ്മദിന്റെ വിസ്മയാവഹമായ പ്രകടനം ചരിത്രം ദർശിച്ചതാണ്. അതിശക്തമാരെ സത്യത്തിന്റെ പ്രകാശപൂർത്തമായ ജീഹ് കൊണ്ട് ജയിച്ചടക്കിയ പ്രവാചകൻ പക്ഷേ, ഒന്നുമില്ലാത്തവരുടേയും ബലഹീനരുടേയും മുൻപിൽ കൊച്ചുകുട്ടിയെപ്പോലെ ബലഹീനനുമായിരുന്നു. മനുഷ്യാവകാശങ്ങളെ നബി എത്ര പാവനമായിട്ടാണ് കരുതിയത് എന്നതിനു തെളിവാണ് ആർക്കൈലും തന്റെമേൽ എന്നെക്കിലും അവകാശം ഉണ്ടെങ്കിൽ ഒരു പ്രതിക്രിയയിലും അവരത് തനിൽ നിന്നു പിടിച്ചട്ടക്കണമെന്ന അപേക്ഷ. മല്ലുപുരണം പാവങ്ങളോടൊപ്പം ഭൂമിയിൽ നിന്നുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം അധികാരശക്തികളെ വെല്ലുവിളിച്ചു. മകയിലെ പ്രഭുത്വം അവസാനം ആ മഹാപ്രതാപത്തിനു മുമ്പിൽ മുട്ടുവിരച്ചുനിന്നു. കിസ്രായും കൈസരും കിടുകിടെ വിരച്ചു. തിനയുടെ എല്ലാ ശക്തികളെയും അദ്ദേഹം ജയിച്ചടക്കി.

(17) ശാഹി: സാക്ഷി: പ്രമമായി അല്ലാഹുവിന്റെ ഏകത്വത്തെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുക എന്നതാണ് പ്രവാചകന്റെ ധർമ്മം. ജനതക്കുമേലുള്ള സാക്ഷി എന്നത് പുർഖുൻ പ്രകാരം പ്രവാചകന്റെ നിയോഗപരമായ അഭിയാനമാണ്. ജനത് എന്ന ചരിത്രഘടകം പുർഖുന്നിന്റെ എറിവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു ആശ

യമാണ്. അവസാനത്തെ അധ്യായത്തിന്റെ പേരും ബുർആനിൽ രേഖപ്പെട്ട അവസാനത്തെ വാക്കു മാണ് ജനത് എന്ന അർമ്മമുള്ള അൽനാസ് എന്നത്. ഒറ്റപ്പെട്ട മനുഷ്യവ്യക്തികളിൽ നിന്ന് ജനത് എന്ന ഏകക്കത്തെ സ്വരൂപിക്കുക എന്ന ചരിത്രപരമായ ആവശ്യം മൂഹമ്മദ് (സ) തിലുടൈണ്ട് സമ്പൂർണ്ണമായ അർമ്മത്തിൽ സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെടുന്നത്. ചരിത്രപരമായ ഈ ആവശ്യത്തിന് അദ്ദേഹം സാക്ഷിയായിത്തീരുക എന്നത് മനുഷ്യാനുഭവ ചരിത്രത്തിൽ ഈ വ്യക്തിത്വത്തിനുള്ള പ്രാധാന്യം എത്രവലുതാണെന്ന് കാണിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിലൂടെ നിലവിൽ വന്ന മാതൃകാസമാജം (commune) സകലജനത്ക്കും സാക്ഷിയാണെന്നും പ്രവാചകൻ ആ മാതൃകാസമൂഹത്തിനുമേൽ സാക്ഷിയായി നിലകൊള്ളുന്നു എന്നും ബുർആൻ പറയുന്നു: “അപ്രകാരം നാം നിങ്ങളെ ഒരു മധ്യമസമൂഹമാക്കി നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു, നിങ്ങൾ ജനതയ്ക്ക് സാക്ഷികളായിരിപ്പാൻ വേണ്ടി. ഒത്തൻ നിങ്ങൾക്കുമേൽ സാക്ഷിയായിരിപ്പാൻ(ശഹീദ്)വേണ്ടിയും”. മനുഷ്യാനുഭവത്തിന്റെ ചരിത്രപരമായ പരിണാമം എത്തിനിൽക്കുന്ന അവസ്ഥയാണ് ഈ മാതൃകാസമാജം എന്നത്. അവർക്കൊരു പ്രധാന ഭാഗമുണ്ട്. ജനത് എന്ന ചരിത്ര ഘടകത്തിന്റെ സമ്പൂർണ്ണമായ സ്വരൂപണം എന്ന വളർച്ചയെ വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും അതു സാധിക്കുമെന്ന് ഉറപ്പുകൊടുക്കുന്നവിയത്തിൽ സാക്ഷിയാവുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണത്. വിശിഷ്ട സമാജത്തിന്റെ ഈ ചരിത്രപരമായ ഭാഗത്തിന്റെ പരിണാമം അതിനെ വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുക എന്നതാണ് ദൈവദുർത്തുടെ ചുമതല. ബുർആൻ 33:45 തോറിയുന്ന □അല്ലേയോ പ്രവാചകാ, നാം നിന്നെ സാക്ഷിയായും സന്ദേഹപ്പാർത്ത അറിയിക്കുന്നവനായും മുന്നറിയിപ്പുന്നതുകുന്നവനായും അയച്ചിരിക്കുന്നു□

(18) ഹാശിർ: ഹാശിർ എന്ന വാക്കിനർമ്മം ഒരുമിച്ചുകൂടുന്നയാൾ എന്നാണ്. വ്യക്തിപരമായ താൽപര്യങ്ങളുടെ പേരിലും വംശീയവും വർഗ്ഗപരവുമായ കാരണങ്ങളുടെ പേരിലും ചിതറിപ്പോയ മനുഷ്യകുലത്തെ ‘ഒരേയൊരു ദൈവം, ഒരേയൊരു ജാതി ഒരേയൊരു ജനത്’ എന്നീ തത്ത്വങ്ങളിൽ ഉൾഗ്രാമിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞ ചരിത്രത്തിലെ തുല്യതയില്ലാത്ത സംഘാടകനാണ് മൂഹമ്മദ് (സ). മനുഷ്യചരിതാനുഭവത്തിന്റെ പരിപ്രേക്ഷ്യത്തിൽ ഇങ്ങനെയാണ് അർമ്മമെങ്കിൽ പരലോകത്തിലും ഈ വിശേഷണത്തിന് പ്രാധാന്യമുണ്ട്. വിശ്വാസികളുടെ വിശിഷ്ട സമാജത്തെ (ഉമ്മത്തിനെ) സ്തുതിയുടെ കൊടിക്കുറ (ലിവാള്ലഹിം) കു കീഴിൽ പരലോകത്തിൽ ഒരുമിച്ചുകൂടുന്നത് മൂഹമ്മദ് (സ) തിരുമേനിയായിരിക്കും.

(19) റാശിദ്: സന്മാർഗ്ഗത്തിലേക്ക് നയിക്കപ്പെട്ടവൻ. അല്ലാഹുവിൽ നിന്നുള്ള വെളിച്ചത്താൽ മാത്രം വഴികാണിക്കപ്പെട്ട വ്യക്തിത്വമാണ് നബിയുടെ. അല്ലാഹുവാണ് അവിടുത്തെ വഴികാട്ടി. സത്യനിഷ്ഠയികളുടേയും അക്രമികളുടേയും വഴികാട്ടി ചെകുത്താനാണ്.

(20) മർഹുദ്: സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തപ്പെട്ടവൻ. പ്രവാചകൻ എല്ലാ ചലനങ്ങൾക്കും പ്രമാം സാക്ഷി അവിടുത്തെ നിയോഗിച്ച തന്മൂരാൻ തന്നെയാണ്. ഹജ്ജത്തുൽ വിജാഹത്തിൽ അഹമായിൽ വെച്ച് മഹാജനത്തെ അഭിമുഖീകരിച്ചു മനുഷ്യാവകാശങ്ങളുടെ പാവനത്വം വിളംബരം ചെയ്തപ്പോൾ അവിടുന്ന ജനത്യോക്ത ചോദിച്ചു: □താനെത്തതിച്ചുതനില്ലയോ? അവരെല്ലാം ഏകസ്വരത്തിൽ അതേയൊക്കെ പ്രതിവച്ചപ്പോൾ നബി പറഞ്ഞതു ‘അല്ലാഹുവേ, നീ സാക്ഷി’, എന്നായിരുന്നു. തന്റെ ഭാഗത്തിന്റെ

ഹണ്ടതിന് മഹാജനം സാക്ഷിയായതിന് ദൈവം സാക്ഷിയായിരിക്കുന്നു. ജനതയാലും ചരിത്രതാലും അദ്ദേഹം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തപ്പെട്ടു. എല്ലാറിനുമുപരിയായ സ്വഷ്ടാവിന്റെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തലും ഏതു കാര്യത്തിലുമുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്രകാരം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ഒരു വ്യക്തിത്വം വേരുയുണ്ടാവില്ല. ദൈവത്താൽ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തപ്പെടുന്നത് ജനതയുടേയും മനുഷ്യാനുഭവ ചരിത്രത്തിന്റെയും സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തലിന് മേലുള്ള മേലൊപ്പായിക്കൊണ്ടാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ ഏറ്റവും നിസ്സാരമായ കാര്യം മുതൽ ചരിത്രത്വം സംബന്ധിക്കുന്ന അതീവ ഗൗരവമുള്ള കാര്യങ്ങൾ വരെ ഒന്നും വിട്ടുപോകാതെ ഒരു attestation ലഭിച്ച ചരിത്രവ്യക്തിത്വം മറൊരതുണ്ട്?

(21) ബശീർ: സുവാർത്ഥ അറിയിക്കുന്നവൻ. സുകർമ്മാക്കൾക്ക് സുവപര്യവസായിയായ മറുജീവിതം പ്രവാചകൻ സുവിശേഷം അറിയിച്ചു. അതുപോലെ ഇഹലോകത്തും അന്തിമമായ വിജയം അവർക്കുതന്നെയെന്ന് അറിയിച്ചു. മനുഷ്യൻ്റെ സാഹോദര്യത്തിലായിഷ്ഠിതമായ കൂട്ടായ്മയുടെ സുന്നരലോകം ലോകാവസാനത്തിനു മുമ്പ് ഏകലൈക്കിലും യാമാർമ്മവത്കരിക്കപ്പെട്ടും ഏന്നത് അവിടുന്നിൽ നിന്ന് ലോകത്തിനു കിട്ടിയ സുവാർത്ഥയാണ്. കടുത്ത പീശാനുഭവങ്ങളേറ്റുവാങ്ങി മുർക്കിരിച്ചവുമായി ഭൂമിയിൽ നിൽക്കപ്പാറുതിയില്ലാതെ പരമമായ നീതിപീംത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുവിളിക്കപ്പെട്ടും മനുഷ്യപുത്രന്ഹോലും (അയ്യുകീന്തു) അനേരം ഭൂമിയിലേക്ക് തിരിച്ചുവന്നു ന്യൂനോഹത്തിന്റെ ഭരണം നടപ്പിലാക്കുമെന്നും യുദ്ധമെന്ന ഭാരം മനുഷ്യലോകത്തുനിന്ന് അഴിവാകപ്പെടുമെന്നും ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ സ്വന്നേഹം മാത്രം നിലനിൽക്കുമെന്നും മറ്റൊള്ളേം പ്രവചനങ്ങൾ ചരിത്രാനുഭവത്വം സംബന്ധിക്കുന്ന സുവാർത്ഥകളാണാല്ലോ.

(22) നദീ: മുന്നറിയിപ്പു നൽകുന്നയാൾ. ബശീർ ഏന്നതിന്റെ വിപരീതാർമ്മമാണ് നദീർ. ഭാവിയിൽ വന്നുപതിക്കുന്ന വിനാശകാരികളായ അനുഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള മുന്നറിയിപ്പാണിത്. മനുഷ്യൻ്റെ കരങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ച തിന്മ, അതിന്റെ സാഭാവികവലം പുരിത്തുകൊണ്ടുവരുന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള മുന്നറിയിപ്പ്. ഇഹലോകത്തിൽവെച്ചുതന്നെ ചിലപ്പോൾ അതാകാം. അല്ലാത്തപക്ഷം പുർണ്ണമായ അളവിൽ പരലോകത്തുവെച്ച് വിനാശകാരികളായ ധിക്കാരികൾക്ക് അത് അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുമെന്ന് വിളംബരപ്പെടുത്താൻ ചുമതലപ്പെടുത്തപ്പെട്ടവനാണ് പ്രവാചകൻ. എല്ലാവർക്കും പരമമായ നീതിപീംത്തിനുമുൻപിൽ ഹാജരാക്കേണ്ടിവരും എന്ന യാമാർമ്മം അദ്ദേഹം അറിയിച്ചു. ഉത്തരവാദിത്വം ചുമന്ന മനുഷ്യൻ എന്ന ജീവിയെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഏറ്റവും വലിയ മുന്നറിയിപ്പാണ്.

(23) അലൂ: ക്ഷണിക്കുന്നയാൾ. പ്രവാചകൻ അല്ലാഹുവിൽ നിന്നുള്ള സത്യത്തിലേക്ക് ജനതയെ ക്ഷണിക്കാൻ വേണ്ടി അയക്കപ്പെട്ടവനാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധർമ്മമാണ് ഭദ്രവത് എന്നത്. പുർണ്ണമായ പരയുന്നു: “അല്ലയോ പ്രവാചകാ, തീർച്ചയായും താങ്കളെ നാം സാക്ഷിയായും സുവാർത്ഥയായി ക്ഷണിക്കുന്നവനായും മുന്നറിയിപ്പുകാരനായും അല്ലാഹുവിലേക്ക് അവൻ്റെ അനുമതിയാൽ ക്ഷണിക്കുന്നവനായും പ്രകാശം ചൊരിയുന്ന വിളക്കായും നിയോഗിച്ചയച്ചിരിക്കുന്നു” (33:45,46).

(24) ശാഹി: സുവപ്പെടുത്തുന്നയാൾ. ശിഹാഅം എന്നാൽ രോഗശമനമാണ്. ശാഹി എന്നാൽ രോഗശമനം വരുത്തി കൊടുക്കുന്നയാൾ. മനുഷ്യൻ്റെ എല്ലാത്തരം രോഗങ്ങൾക്കുമുള്ള ചികിത്സയാണ് പ്രവാചകനിലും ലോകത്തിന് കിട്ടിയത്. ആത്മാവിനെ സംബന്ധിക്കുന്ന രോഗങ്ങൾ പോലെ ദേഹത്വത്വം

സംബന്ധിക്കുന്ന രോഗങ്ങൾക്കുള്ള പ്രതിരോധവും ചികിത്സയും പ്രവാചകനിൽ നിന്ന് ലഭിച്ചു. വൂത്തി സത്യവിശ്വാസത്തിന്റെ പാതിയാണെന്ന് പറിപ്പിച്ച പ്രവാചകൻ ആരോഗ്യ പരിപാലനത്തെ വിശ്വാസവുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്നു. ആരോഗ്യമുണ്ടാക്കുന്നത് പ്രമുഖയും വൃത്തിയിൽ നിന്നാണ്. ചികിത്സയ്ക്കു മുന്നേ വരുന്ന പ്രതിരോധത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം ചെറുതല്ലല്ലോ.

വ്യക്തിയുടെ രോഗം മാത്രമല്ല, സമൂഹത്തിന്റെ രോഗവും സുവൈപ്പുടുത്തുന്ന ആളാണ് പ്രവാചകൻ. ആരോഗ്യമുള്ള സമൂഹത്തിൽ നിന്നേ ആരോഗ്യമുള്ള മനസ്സുകളുമുണ്ടാവുകയുള്ളൂ. ആരോഗ്യമുള്ള മനസ്സും ശരീരവുമുള്ള ഒരു ഉത്തമ സമുദായത്തെയാണ് നബി (സ) വാർത്തെടുത്തത്.

(25) ഹാബി: സർമ്മാർഗത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നയാൾ - വഴികാടി. ഇരുട്ടിൽ തപ്പുന്ന ജനത്തെ നേരായ വഴിയിലേക്ക് നയിച്ചു കൊണ്ടു പോകുന്നയാളാണ് പ്രവാചകൻ. ബുർആൻ പറയുന്നു: “തീർച്ചയായും നീ ഒരു മുന്നിയിപ്പുകാരൻ മാത്രമല്ല. ഓരോ ജനത്കും ഓരോ വഴികാടിയുണ്ട്”(13:7).

(26) മഹ്രി: നേർവഴിയിലേക്കു നയിക്കപ്പെട്ടയാൾ - സന്മാർഗ്ഗചിത്തന്റെ മഹ്രി എന്ന വിശേഷണം നബിതിരുമെനിയുടേതാണ്. എന്നാൽ വുലഹാഉർറിശിഡുകളും ഈ വിശേഷണത്താൽ അഭിധാനം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. ലോകാവസാനത്തോടുത്ത് മുസ്ലിംകളുടെ ഇമാം ആയി വരാനിരിക്കുന്ന, ഫാതിമിമായുടെ വംശാവലിയിൽ നിന്നുള്ള പുണ്യപുരുഷനും മഹ്രി എന്ന അഭിധാനത്തിലാണ് നബി മഹത്തിമഃ രണ്ടാം വരവിൽ ഇഴസാ നബിയെ വരവേൽക്കുന്ന ആളാണ് മഹ്രി. വിശുദ്ധനബിയിൽ നിന്നുള്ള ഫാതിമിമഃ എന്ന പുവിലുടെ വരുന്ന സുക്ഷികപ്പെട്ട വിത്താണ് മഹ്രി. ഒരു വാർദ്ദാനത്തിന്റെ നിവൃത്തിയാണ് മുഹമ്മദീയ ദാതൃത്തിന്റെ പുരണം എന്നു പറയാവുന്ന ഈ വ്യക്തിത്വം. അദ്ദേഹം വഹിക്കുന്നത് നബിയുടെ മഹ്രി എന്ന അഭിധേയത്തെയാണ്.

(27) മാഹി: മായ്ചുകളായുന്നവൻ - ബഹുദിവ്യത്വ ദർശനത്തിന്റെ മാലിന്യത്തെ തുടച്ചു മാറ്റുക എന്ന തായിരുന്നു നബിയുടെ ആഗമനോദ്ദേശ്യം. വ്യക്തിയെയും സമൂഹത്തെയും ബാധിക്കുന്ന എല്ലാ തിരുകളെയും കളക്കത്തെയും മായ്ചുകളെ കളയുന്ന ധർമ്മമാണ് പ്രവാചകന്റെത്.

(28) മുൻജി: രക്ഷപ്പെടുത്തുന്നയാൾ - അല്ലാഹുവിന്റെ അടിമകളെ ഭൗതികവും പാരതികവുമായ എല്ലാ വിനാശങ്ങളിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെടുത്തുന്നത് പ്രവാചകനാണ്. അദ്ദേഹം നരകാശിയിൽ ഇരും പാറ്റകളെ പോലെ ചെന്നു പതിക്കുന്ന മനുഷ്യകുടങ്ങളെ അതിൽ നിന്നു രക്ഷിക്കുന്നു.

(29) നാജി: സുരക്ഷിതൻ - പ്രവാചകൻ എല്ലാ അശുദ്ധികളിൽ നിന്നും തിരുത്തുടെ കളക്കത്തിൽ നിന്നും സുരക്ഷിതനാണ്. അപേമാദിത്വം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രത്യേകതയാണ്.

(30) തിഹാമി: ഈ അഭിധാനം തിഹാമി എന്ന ഭേദത്തോട് ചേർത്തു പറഞ്ഞു പോരുന്നതാണ്.

(31) അബ്ദത്പഹി : അൽബത്പഹാ (മകയുടെ ചുറ്റുമുള്ള പ്രദേശം) എന്ന സ്ഥലത്തോടു ബന്ധപ്പെട്ട തിരുള്ള പ്രവാചകനാമം.

(32) അസീസ്: മാനുസ്, പ്രിയപ്ല്ലടവൻ, പ്രതാപി. അസീസ് എന്നത് അല്ലാഹുവിഞ്ചേ തിരുനാമങ്ങളിൽ പെട്ട നാമമാണ്. പ്രവാചകനോട് ചേർത്തു പറയുന്നോൾ ആ ശബ്ദം പരിചിതമായ അർദ്ധ കല്പന യിൽ ഒതുങ്ങുന്നു.

(33) ഹരീസ്യുൻ അലയ്ക്കും: നിങ്ങളെ കുറിച്ച് അതീവ ശ്രദ്ധ/ആഗ്രഹമുള്ളവൻ. വുർആൻ 9:128 ത്ര വരുന്ന ഈ പ്രയോഗം നബിയുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഉമ്മതിനോടുള്ള അശായമായ സ്നേഹത്തെയും പരിഗണയെയും അവരുടെ ഭാഗയെയുത്തെത്ത കുറിച്ച് അതുഡികമായ ഉത്കണ്ഠനയെയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. സുറാ 9:128 ത്ര ഈ വിശേഷണം എടുത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

(34) റൂഹ്: സഹമുഖിയൻ-റൂഹ് എന്നത് പ്രവാചകനെ കുറിച്ചാകുന്നോൾ അനുകമ്പയും അലി വുമുള്ള ഹൃദയത്തോടെ, സഹമുതയോടെ വർണ്ണിക്കുന്നയാൾ എന്നർദ്ദമായിരിക്കും. എന്നാൽ ഈ തെവത്തിന്റെ വിശേഷണത്തെ കൂടി കുറിക്കുന്ന ശബ്ദമാണ്. പരമ കാരുണികനായ തന്ത്രാനുതന്റെ സൃഷ്ടികളോടുള്ള അപാരമായ കൂപയെ അതു കുറിക്കുന്നു. സുറാ 9:128 ത്ര തന്നെ ഈ അഭിധേയവും കാണാം.

(35) റഹീം : കരുണ നിറഞ്ഞവൻ. അല്ലാഹുവിഞ്ചേ വിശുദ്ധനാമങ്ങളിൽ ഒന്നായി ഈ ശബ്ദവും ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. അപ്പോൾ അതിനർദ്ദീ കാരുണ്യത്തിന്റെ ദ്രോഢന്തിരം, കരുണാനിധി എന്നാക്കേയായിരിക്കും. എന്നാൽ പ്രവാചകനെ കുറിക്കുന്നോൾ മനുഷ്യരാജിക്കുന്നേരെ എന്നല്ല ഏല്ലാ ജീവജാലങ്ങൾക്കും നേരെ കരുണ നിറഞ്ഞ ഹൃദയമുള്ളയാൾ എന്ന അർദ്ദമാണ് കിട്ടുക. വുർആൻ സുറാ 9:128 ത്ര തന്നെ ഈ അഭിധേയവും കാണാം.

(36) താഹ്: സുറാ 20 ലെ ഒന്നാമത്തെ സുക്തം ആരംഭിക്കുന്നത് ഈ ശബ്ദം കൊണ്ടാണ്. ഈ നബി(സ)യുടെ ഒരു അഭിധാനമായി ഏല്ലാപ്പെടുന്നു. താഹ് എന്ന രണ്ടുക്കൾ വുർആനിലെ ‘മുവാതുആത’ എന്ന ഇന്തത്തിൽപ്പെട്ട സുക്തമാണ്. വ്യാഖ്യാതാക്കളാരും ഇവക്ക് അർദ്ദനിർണ്ണയം നൽകാൻ മുതിർന്നിട്ടില്ല. എന്നാലും ചില അഭിപ്രായങ്ങൾ രേഖപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷിലേയും ചില ആദ്യകാല മുഹമ്മദിനുകളുടെയും അഭിപ്രായത്തിൽ ‘അല്ലയോ മനുഷ്യാ’ എന്ന് സംഖ്യാധനക്ക് വേണ്ടി ഉപയോഗിക്കുന്ന ശബ്ദമാണിത്. ബഹർഗുൽ മുഹീത് എന്ന വുർആൻ വ്യാഖ്യാന ശ്രമത്തിന്റെ കർത്താവാളിമാം അമീറുദ്ദീൻ അബു അബ്ദുല്ലു അബ്ദുഹയ്യാനുൽ ഉംതുലുസി ‘അക്ക്’ എന്ന ശോതവർഭുക്കാരുടെ രണ്ടുവർത്തി കവിത ഉല്ലതിച്ചുപറയുന്നത് ആ ശോതത്തിന്റെ നാട്ടുഭാഷയിൽ താഹ് എന്നതിനർദ്ദീ ഹോ മനുഷ്യാ, എന്നാണെന്നുണ്ട്. ഈ ശബ്ദം തിരുനബിയുടെ ഒരു അഭിധാനമാണെന്നും അദ്ദേഹം തന്നെ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ആയതിനർദ്ദീ വ്യാകുലപ്പെടാതെ വിശ്രമിക്കു എന്നാണെന്നും വിശദികരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. (Edward Willam Lauesâ Arabic English lexicon) നോക്കുക. ഈമാം മുഹിമ്മുദ്ദീൻ അബുൽ ഫാഹദിന്റെ താജുൽ ഉറുസ് എന്ന നിർബന്ധവും) ഈ പ്രവാചകനെ സമാശസിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ശബ്ദമായി ആ നിലയ്ക്ക് മനസ്സിലാക്കാം. സുറാ താഹയിൽ തുടർന്നുവരുന്ന സുക്തം അതോടു യോജിക്കുന്നുണ്ട്. അഹർലുൽ ബൈതിലെ ആറാമത്തെ ഇമാമായ ഇമാം ജാശഹർ ഇംഗ്ലീഷ് അസാദിബ് (സ) പറയുന്നു: “വിശുദ്ധ പ്രവാചകന്റെ നാമങ്ങളിൽ ഒന്നാകുന്നു താഹ് എന്നത്. തയ്യിബ് വത്യാഹിർ എന്നതിന്റെ ചുരുക്കം. വിശുദ്ധയും തനിമയുമുള്ള എന്നാണ് ഇതിനർദ്ദീ”.

(37) മുജ്തബാ: തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടയാൾ. ലോകങ്ങൾക്കാക്കയും കരുണായായി അയക്കപ്പെട്ട പ്രവാചകനെ അല്ലാഹു ഇബ്രാഹിമിന്റെ പുത്രൻ ഇസ്മായിലിന്റെ സന്നാനപരമ്പരയിലെ അറബികളിൽ പെട്ട വുദേശി ഗോത്രത്തിൽ ഹാശിം കുടുംബത്തിൽ നിന്നാണ് തിരഞ്ഞെടുത്തത്. മറ്റാർക്കും ഉണ്ടാകാത്ത ഈ സൗഭാഗ്യം അറബി ജനതക്കും വുദേശി ഗോത്രത്തിനും ഹാശിം കുടുംബത്തിനും ലഭ്യമായി. മനുഷ്യജാതിയെയൊക്കെയും പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന ഒരു തിരഞ്ഞെടുപ്പായിരുന്നു അത്.

(38) താസീൻ : വ്യുർആനിൽ 26-ാം അധ്യായത്തിലെ ഒന്നാമത്തെത്ത ആയത്തായി വരുന്ന ‘മുവത്താത്ത’ ആണിത്. വിശുദ്ധ പ്രവാചകരുടെ അഭിധാനമായി ഈത് രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

(39) മുർത്താ : അല്ലാഹുവിന്റെ തൃപ്തിക്ക് വിധേയനായവൻ. അല്ലാഹുവിന്റെ തൃപ്തി ആദ്യമായി പതിയുന്നത് അവൻ തിരഞ്ഞെടുത്ത പ്രവാചകനിലാണ്. അദ്ദേഹത്തെ പിന്തുടർന്നവരും ഈ തൃപ്തിക്ക് പാതീഭൂതരാകുന്നു. ദൈവപ്രീതിയുടെ പാതമായിത്തീരുന്ന എല്ലാവരെയും പ്രതിനിധീകരിച്ച് പ്രവാചകൻ ഈ അഭിധേയത്തിൽ അറിയപ്പെടുന്നു.

(40) ഹാമീം : വ്യുർആനിലെ 40 മുതൽ 46 വരെയുള്ള സുക്തങ്ങളുടെ പ്രാരംഭം ഈ രണ്ട് അക്ഷരങ്ങൾ കൊണ്ടാണ്. ‘മുവത്താത്തതാ’യ ആയത്തുകളിൽ പെടുന്ന ഈ അക്ഷരങ്ങൾ നബി (സ) യുടെ അഭിധാനമായി എല്ലാപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ഈ അല്ലാഹുവിന്റെ നാമങ്ങളെ കുറിക്കുന്ന അക്ഷരങ്ങളായും മുഹമ്മദ്ദീരുകൾ പരിഗണിക്കുന്നു. ഇബ്നുഅബ്ദുസിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ വിശിഷ്ട നാമമായ ഈത് ഒരു പ്രതിജ്ഞ ആണെന്നും ഇബ്നുജരീർ തവാരി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഈ രണ്ട് അക്ഷരങ്ങളെ കുറിച്ച് ഒരാൾ നബിയോട് ചോദിച്ചപ്പോൾ അവിടുന്ന പരിഞ്ഞതായി ഈങ്ങനെ ഉല്ലിക്കപ്പെടുന്നു: “ഈത് പരമ കാരുണികക്കേണ്ടയും (റഹ്മാൻ) അവൻ ദൃതനായ മുഹമ്മദിന്റെയും ഈ ക്കുള്ള ഒരു രഹസ്യമാണ്”. ആ നിലക്കാവാം ഈ രണ്ടുക്ക്ഷരങ്ങൾ കുടിയ ശബ്ദം നബിനാമമായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടത്.

(41) മുസ്തഹഫ: തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടയാൾ. മുജ്തബാ എന്നതിന് ഇംഗ്ലീഷിൽ elect എന്നാണ് മൊഴിമാറ്റുമെങ്കിൽ മുസ്തഹഫ എന്നതിന് choose എന്നാണ്. രണ്ടിനും മലയാളത്തിൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു എന്നുതനെ മൊഴിമാറ്റേണ്ടിവരും. election എന്നത് സമ്മതിദാനാവകാശത്തിലുടെ ജനങ്ങൾ ഒരാളെ തിരഞ്ഞെടുത്തു പ്രതിനിധിയാക്കലാണല്ലോ ആധുനിക രാഷ്ട്രമീമാംസയിൽ. ഏറ്റവും ഉചിതമായ ഒരാളിൽ പ്രാതിനിധ്യത്തിന്റെ ചുമതല ഏൽപ്പിക്കപ്പെട്ടുക എന്ന ആശയം അപ്പോൾ മുജ്തബാ എന്ന തിൽ നിന്ന് വായിക്കാനായെങ്കും. എന്നാൽ മുസ്തഹഫ എന്നത് choose എന്നർഹത്തിലുള്ള തിരഞ്ഞെടുക്കലിനെയാവാം കുറിക്കുന്നത്.

(42) യാസീൻ : വ്യുർആനിൽ 36-ാം സുറിയിലെ ഒന്നാമത്തെത്ത സുക്തമായ യാ, സീൻ എന്നീ രണ്ടുക്ക്ഷരങ്ങൾ നബി (സ) യുടെ അഭിധാനമായി പരക്കെ അറിയപ്പെടുന്നു. അതിന്റെയർമ്മം യാ ഇൻസാൻ, (ഓ മനുഷ്യാ) എന്നാണെന്നും അഭിപ്രായമുണ്ട്. തരയ്ക്കുന്ന നാട്രൂഭാഷയിൽ അതാണ് അർമ്മമെന്ന് ഇബ്നു അബ്ദുസ് പരിഞ്ഞതായി കാണുന്നു. ഫേ മനുഷ്യാ എന്നും അല്ലെന്നോ സന്ദുർണ്ണ മനുഷ്യാ (perfect man) എന്നും അർമ്മം പരിഞ്ഞുകാണുന്നു. പുർണ്ണമനുഷ്യൻ എന്നതുകൊണ്ടുദേശിക്കപ്പെടുന്നത്

നമ്പിയാൻ. പരിമിതമായ അർമ്മതിൽ അധ്യാത്മിക ജീവാനികളിൽ പെടുന്ന ശ്രേഷ്ഠർക്കും ഇൻസാനുൽ കാമിൽ എന്ന വിശേഷണം ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്.

(43) ഒലാ : വിലമതിക്കപ്പെടുന്ന വ്യക്തിത്വം. ബുർആൻ 33:6 ലെ പരിയുന്നു: ‘പ്രവാചകൻ സത്യവിശാസികൾക്ക് അവരുടെ സ്വന്തം ഭേദങ്ങളെക്കാൾ വിലപ്പൂച്ചയാളാൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹായർമ്മിണികൾ അവരുടെ മാതാക്കളുമായേ’ (33:6).

പ്രവാചകനും വിശാസികളുമായുള്ള അടുപ്പവും ബന്ധവും കാണിക്കാനാണ് ഒലാ എന്ന പദം ഇവിടെ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ ബന്ധം എല്ലാറ്റിലും മേലെയാണ്. സജീവനേകകാൾ അവർക്ക് വിലപ്പൂച്ചവരാണ് പ്രവാചകൻ. അവരോടുള്ള ബന്ധവും അങ്ങനേതനെയായിരുന്നു. ഒരു നമ്പിവചനത്തിൽ വായിക്കാം: “നമ്പിമാർക്കല്ലാം തങ്ങളുടെ ഓരോ പ്രാർമ്മനക്കുത്തരം നൽകപ്പെടുമെന്ന് അല്ലാഹു അറിയിച്ചപ്പോൾ അവരെല്ലാം താന്താങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങൾ ചോദിക്കാൻ തിടുക്കം കാണിച്ചു. എന്നാൽ എനിക്കുവർച്ച പ്രാർമ്മന ചോദിക്കാതെ മാറ്റിവെച്ചിരിക്കയോണ്. എൻ്റെ അനുയായികൾക്ക് വേണ്ടി അന്ത്യനാളിൽ അല്ലാഹുവോട് ശിപാർശ ചെയ്യാനാണിത്.

(44) മുസ്തിൽ: വസ്ത്രം പുതച്ചവൻ ബുർആൻ 73 ലെ ഒന്നാമത്തെ ആയത്ത് നമ്പിയെ വസ്ത്രം പുതച്ചവനേ എന്ന് അഭിസംഖ്യാധന ചെയ്തുകൊണ്ടാണാരംഭിക്കുന്നത്. അതുകഴിഞ്ഞ് രാത്രി എഴുന്നേറ്റുനമ്പ് കർക്കാൻ കൽപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

(45) വലി : സുഹൃത്ത്. ഈ വിശേഷണം അല്ലാഹുവിന്റെ നാമമായും എല്ലിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ പ്രവാചകൻ്റെ പേരിൽ ഇതുപയോഗിക്കുന്നോൾ അർമ്മതിലും ആശയത്തിലും സുഷ്ടിയുടെ പരിമിതി അതുശ്രേക്കാള്ളും.

(46) മുദ്രിൽ : പുതച്ചമുടിയവൻ. ബുർആൻ സുരാ 74 ലെ 1-ാമത്തെ സുക്തം നമ്പിയെ ഇങ്ങനെ അഭിസംഖ്യാധന ചെയ്തുകൊണ്ടാണ്. ‘പുതച്ചമുടിയവനേ, എഴുന്നേൽക്കു! മുന്നിയിപ്പ് നൽകു, നിന്റെ നാമന്റെ മഹത്വത്തെ വാഴ്ത്തുക’ (74:1,3) എന്ന ദിവ്യബോധനത്തിലും, ദിവ്യവെളിപാടിന്റെ പ്രമാധായ അനുഭവത്താലുണ്ടായ പരിഭ്രാന്തിയിൽ പുതച്ചമുടി വിശ്രമിച്ച നമ്പിയിൽ സമുഹത്തിലേക്ക് ഇരഞ്ഞിച്ചേന്ന് ജനങ്ങൾക്ക് മുന്നിയിപ്പ് നൽകുന്ന ദുതന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം ഏൽപിക്കപ്പെടുകയാണ്.

(47) മതീൻ: ഉറച്ചുനിൽക്കുന്നവൻ. പ്രവാചകൻ്റെ അചന്വലമായ ദൃശ്യതയെക്കുറിക്കുന്ന അഭിധേയയമാണിത്.

(48) മുസ്തില് : സത്യപ്പെടുത്തുന്നവൻ, ശരിവെക്കുന്നവൻ. തനിക്ക് മുന്പ് വന്ന വേദങ്ങളെ സത്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഒടുവിലത്തെ വെളിപാടിനെ ഏറ്റുവാങ്ങിയ ആളാണ് പ്രവാചകൻ. മുൻവേദങ്ങളുടെ നിരാകരണമല്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗമനോദ്ദേശ്യം. ബുർആൻ 2:101 ലെ പരിയുന്നു: □അവരുടെ പകലുണ്ടായിരുന്ന വേദത്തിനെ ശരിവെച്ചുകൊണ്ട് അല്ലാഹുവിക്കൽ നിന്ന് ഒരു ദുതൻ അവരിലേക്ക് വന്നപ്പോൾ വേദം നൽകപ്പെട്ടവരിൽ ഒരു വിഭാഗം അല്ലാഹുവിന്റെ ശന്മത്തെ തങ്ങളുടെ മുതുകിന് പിരകിലേക്കു വലിച്ചുരിഞ്ഞു. അവർ ഒന്നുമറിഞ്ഞില്ല എന്നപോലെ □

(49) தாழிய்: ஏழூவும் பறிஶுலமாய வியத்தில் கஜகமேஸாத்த பறிஶுலியுஶ்கொஜஜுன என என அஶயதெட குரிக்குன அளியேயமாளித்.

(50) நாஸிர : ஸஹாயி. நாஸிர என ஶவ்து அல்லாஹுவிரீ விஶிஷ்ட நாமமாயும் எண்ணப்படு னு. ஸுஷ்டியோக் சேர்த்துபியுபோஷுஜஜ பறிமிதி நவிக்க ஹ அளியேயம் சேர்த்துபியுபோஶ் ஸயங்ஸிலுமாக்குனு.

(51) மஞ்சுர் : ஸஹாயிகபூடுனவங், விஜயி. அல்லாஹுவிரீ ஸஹாயத்தினு வியேயமாயி விஜயஸ்ரீலாஜ்திதாய பிவாசகன மகா விஜயாஜித் சதித்து தர்ஶிசு.

(52) அமீர் : ராஜகுமாரன், நேதாவ், படத்தலவங். சதித்ததிரீ அரண்தித் பிவாசகனபோல தெலித்துநின படத்தலவாய நேதாவும் ராஜகுமாரங்கு வேரையில்.

(53) ஹிஜாஸி: ஹிஜாஸித் நினுஜஜயாஶ். ஜஸீரத்துத் அரிவிலெ ஹிஜாஸ் என பிவேஶமாள் நவியுட ஸாநியுத்தாத் பிபமமாயி அநுஶாஹீதமாயத்.

(54) மிஸ்஬ாஹ் : தீபா. வூர்த்துந் ஸுரே 24 ற் 5-அமதெத அதயத்தாய “அல்லாஹு அதகாஸலுமிக ஜுட பிகாஸமாக்குனு. அவரீ பிகாஸத்திரீ உபம உஜஜித் தீபமுஜஜ ஏறு விழக்குமாடமாக்குனு. அது தீபமாகக் கீழு ஸ்படிகத்தினகத்தும்” எனதிலெ தீபம் கொள்ளுதேஶிக்குனத் பிவாசகவு கதிதமாளென நிலக்காயித்திக்காம் மிஸ்஬ாஹ் எனத் நவியுட பேருக்கஜித் காயி எண்ணப்படுனத். பிவேஶாலிக்குன விழக்க (ஸிராஜ்) என ஏறு அளியேயவும் அதேநெத்தினுள்க்.

(55) தராஸி : ஹஜைனையைரு அளியானவும் நவிக்குஜஜத்தாயி அரியுனு. அதிரீ அர்மா எனதாயிரிக்குமென் மநஸ்திலாயிடில். தரஸி என வாகின் (வஹுவசன தரஸியு) தழுத்தகை ரன் (tailor) என அர்மமாள் Hanswehr sâ --Dictionary of Modern Written Arabic ற் காஸுந்த. மங்குஷுந கொடுங்சுடித் நினும் தனுப்பித் நினும் பொடிப்பலங்ஜஜித் நினும் மருதோஷகரமாய பலதித் நினும் காத்துஸுக்ஷிக்குன வஸ்தும் தழுால் செய்யுநவாளெல்லா துநத்தகைரேந்துதன. கஷ்ணாஜாய பலதும் துநிசேஷ்தித் ஏக்கீகரிக்குன ஜோலியும் துநத்தகைரேந்துதன. கஷ்ணாஜாயி முரின்துபோய ஹஸொஹீமி மில்லத்தின வூர்த்துநிலுட ஏக்கீகரிசு ஏக உமதும் அதகி யத் நவியாயிருந்நுவல்லா. கிஸ்து நிஷேயத்திலுட குந்தித் பெட யஹுட ஜநதக்க கிஸ்து விரீ (மஸீஹிரீ) யமாற்ம ஸமாநம் வோயுப்படுத்திக்கொடுக்குக் எனதிலுட ஹஸொஹீமி மில்லத்திரீ கீரிப்போய / அர்துபோய துகர்ச்சுய புநரேகீகரிக்குனுள்க் வூர்த்துந். அதுபோலெ ஶிமிலமாயி தீர்க் தழிலடிச்சிருன அரவ் ஶோதனைக்குனுள்க் கொள்க்க ஸா ஹோதருத்திரீதாய ஏகலோகம் என விஶாலமாய பரவதானி அதேநூ சதித்தினு முவித் தய்ச்சு விதிச்சுக்காடுத்து. ஶமகரமாய ஏறு தழுத்வேலயல்லே ஹதிலொகையைும் தர்ஶிக்காநாவுக.

(56) முஜரி : முஜர் என ஶோதத்தித் நினுஜஜயாஶ். முஜர் எனத் ஹஸ்மாஹ்த் நவி (அ) யுட பிள்ளாமிகஜிலொராஜுட பேராள். முஹம்மத் (ஸ) யுட ஏறு பிதாமஹன்.

(57) നബിയുത്താബ് : പദ്ധതിപത്രിന്റെ പ്രവാചകൻ. പാപം ചെയ്ത വ്യക്തി അഭിശപ്തനല്ലെന്നും അധാർ കണ്ണിരോടെ പദ്ധതിപിക്കുന്നപക്ഷം അല്ലാഹു അവനിലേക്ക് അലിവോടെ വരുമെന്നും എല്ലാ പാപവും പൊറുത്തു മാപ്പാക്കപ്പെടുമെന്നും പ്രവാചകൻ പറിപ്പിച്ചു. മനുഷ്യൻ ജനനാ പാപിയാ സെന്നും പാപം തീരാൻ മനുഷ്യപുത്രന് ബലിയാക്കേണ്ടിവന്നു എന്നുമുള്ള ക്രിസ്തുമതവിശ്വാസ തതിന്റെ എതിരാശയമാണ് ഇതിലും നബി പറിപ്പിച്ചത്. പദ്ധതിപത്രിന്റെയും അതിലുംതയും മനുഷ്യൻ പാപമുക്തിയെയും അറിയിച്ച് പ്രവാചകൻ എന്ന നിലക്കാവാം നബിയുത്താബ് എന്ന അഭിധാനം.

(58) ഹാഫിസ് : കാത്തുസുക്ഷിക്കുന്നയാർ. ഹാഫിസ് എന്നത് അല്ലാഹുവിന്റെ നാമമായും എല്ലാപ്പെടുന്ന ശബ്ദമാണ്. ഇത്തേശബ്ദം നബിയിലേക്ക് ചേർത്തുപറയുന്നോൾ സൃഷ്ടിയുടെ പരിമിതിയിൽ വരുന്ന ആശയാർമ്മമാണ് ലഭിക്കുക. ആത്യനികമായ അർമ്മതിലുള്ള അല്ലാഹുവിന്റെ കാത്തരുളിലും സംരക്ഷണവും മനുഷ്യരാശിക്ക് അനുഭവവേദ്യമാകാനുള്ള ദൈവനിർച്ചിതമായ ഉപാധിയാണ് പ്രവാചകൻ.

(59) കാമിൽ : സന്ധുർജ്ഞൻ. പ്രവാചകനെ സുഹികൾ പൂർജ്ഞമനുഷ്യൻ - ഇൻസാനുൽ കാമിൽ - ആയാണ് കാണുന്നത്. എല്ലാമാനുഷ്ഠിക ഗുണങ്ങളുടെയും സന്ധുർജ്ഞമായ പ്രകടനവേദിയാണ് പ്രവാചകവ്യക്തിത്വം.

(60) സ്യാദിവ് : സത്യസന്ധൻ, വാഗ്ഭാനത്തെ നിരപടിയാക്കുന്നവൻ. ബുർആൻ 19:54 തും ഇസ്മാ ഇംഞ്ച് (അ) നെക്കുറിച്ച് സ്യാദിവുൽ വാഗ്ഭാന്ത് എന്ന് പറയുന്നുണ്ട്. വാഗ്ഭാനങ്ങളുടെ പാലകൻ, വാഗ്ഭാനത്തെ യാദാർമ്മപത്രകരിക്കുന്നവൻ എന്നൊക്കെ ഇത് വ്യാഖ്യാനികപ്പെടുന്നു. ബൈബിൾ പ്രകാരം ‘അബൈഹാമിനെ ജനകോടികളുടെ പിതാവാക്കും’ എന്ന ദൈവിക വാഗ്ഭാനത്തെ അന്നർമ്മമാക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ സീമന്തകുമാരനായിരുന്നു ഇസ്മാഇം, അദ്ദേഹമാണ് മകയിൽ പിതാവോ ദൊത്ത് ജനതകായുള്ള പ്രമാണവനം (കഅബ്) പട്ടത്തുയർത്തിയത്. മുലകലെ തലക്കല്ലേ അതിനായി ഇംഗ്രീഷിൽ നബിക്ക് എടുത്തുകൊടുത്തത്. ജനത് എന്ന ദൈവികമായ വാഗ്ഭാനം ഇസ്മാ ഇംഗ്ലിഷുടെ തുടക്കമീറ്റ് ഫലം കായ്പിക്കുന്ന ജാതി എന്നതിലേക്കു വരുന്നത് മുഹമ്മദിലുംതയാണ്. ആ നിലക്ക് ബുർആൻ ഇസ്മാഇം ദൈവത്തിന്റെ പരിശീലനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠനായ പിന്റഗാമിയിലുടെ അവിടുത്തെ ഒരു അഭിധേയമായി ചരിത്രത്തിന് അനുഭവവേദ്യമായി തത്തീരുന്നു.

(61) കലീമുല്ലാഹ് : അല്ലാഹു സംസാർിച്ചവൻ. സാധാരണനായായി മുസാ(അ)യെക്കുറിച്ച് പറയാറുള്ള ഈ അഭിധേയം മുഹമ്മദ്(സ)ക്ക് തികച്ചും യോജിക്കുന്നു. കാരണം മുഹമ്മദ്(സ)മുസാ(അ)നെപ്പോലുള്ള പ്രവാചകനാണ്. ആ നിലയിൽ തന്നെ മോശേ നബിതിരുമേനീയെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നത് ബൈബിൾ പഴയ നിയമത്തിൽ വായിക്കാം.

(62) ഹബീബുല്ലാഹ്: അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രിയൻ. പ്രവാചകത്തിരുമേനീയുടെ മലയാളക്കരയിലെ ഏറ്റവും സാധാരണമായ ഓമനപ്പേരാണ് അല്ലാഹുവിന്റെ ഹബീബായ നബിതങ്ങൾ എന്നത്.

(63) നജീയുല്ലാഹ് : അല്ലാഹുവിന്റെ രഹസ്യം, അല്ലാഹുവിന്റെ ആത്മ മിത്രം എന്നൊക്കെ അർമദാജേ ഇള്ള ഒരു അഭിധേയമാണിത്. മുസാ നബിയുടെയും ഒരു അഭിധാനമായി ഇതറിയപ്പെടുന്നു. വിശ്വ സ്തതയോടെ കാര്യങ്ങൾ എൽപ്പിക്കാൻ പറ്റുന്ന വിധമുള്ള (confident) സഹഹൃദമാണ് ഇതുകൊണ്ടു ഭ്രശിക്കുന്നത്. ജനതയുടെ അടിമത്തത്തിൽ നിന്നുള്ള മോചനവും അതിന് വേണ്ടിയുള്ള മാർഗ്ഗവും ഉപാധികളും വിശ്വസിച്ചേൽപ്പിക്കപ്പെട്ട രണ്ടു പ്രവാചകരാണ് മുസാ നബിയും മുഹമ്മദ് നബിയും.

(64) സഹിയുല്ലാഹ് : ഇതിന്റെയും അർമദം ഹൃദയപരമാർമ്മതയുള്ള സുഹൃത്ത് എന്നാണ്. പ്രമാം മനുഷ്യനും പ്രവാചകനുമായ ആദാ(അ)മിനും ഈ അഭിധാനം ഉണ്ടായിരുന്നു. ആദമീയത - മാനവികത, മനുഷ്യത്വം - എന്നത് പുർണ്ണമായി ദർശിക്കപ്പെടുന്ന വ്യക്തിത്വമാണ് മുഹമ്മദ് നബിയുടെത്. സഹിയ് എന്നതിനർമ്മം തെളിഞ്ഞെത്തു, കളക്കമില്ലാത്ത, കലുഷമാകാത്ത എന്നൊക്കെയെണ്ണ്. വളരെയ ധികം തെളിഞ്ഞെത്തു മനസ്സുള്ള സുഹൃത്തിനെ കുറിക്കാനും ഈ പദം ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. അപ്പോൾ അതിന്റെ ബഹുവചനം അസ്വഹിയാഞ്ച് എന്നായിരിക്കും.

(65) വാതമുൽ അനീയാഞ്ച് : വാതം എന വാക്കിനർമ്മം മുദ്ര (seal) എന്നാണ്. മുഹമ്മദ് (സ) യുടെ നിയോഗത്തിലുടെ പ്രവാചകത്വം സമ്പൂർണ്ണമാകപ്പെട്ട നിലയിൽ മുദ്രവെയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പുർണ്ണൻ 33:40 തു വാതമുൻനബിയീൻ എന്നാണ് പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്.

(66) ഹസീബ് : ബഹുമാനിക്കപ്പെടുന്നവൻ എനർമ്മമുള്ള ഈ അഭിധാനം അല്ലാഹുവിന്റെ നാമങ്ങളിലും എല്ലാപ്പെടുന്നു. അങ്ങെയറ്റത്തെ ഒരജ്ജപ്പുത്തിന്റെ പേരിൽ ആദരിക്കപ്പെടുന്ന പാരമാർമ്മിക മായ സത്യമാകുന്നു അല്ലാഹു എന നിലക്കാണ് ദിവ്യനാമമെന്ന നിലക്ക് ഈ ശബ്ദത്തിന്റെ സ്ഥാനം. എന്നാൽ പ്രവാചകനോട് ചേർത്തുപറയുന്നോൾ, ഉന്നതകുലജാതൻ, ആദരണീയൻ എന്നൊക്കെയുള്ള ആശയങ്ങളാണ് വായിക്കേണ്ടത്.

(67) മുജീബ് : പ്രത്യുത്തരം നൽകുന്നവൻ എന അർമദത്തിൽ മുജീബ് എന ശബ്ദം അല്ലാഹു വിന്റെ നാമങ്ങളിൽ എല്ലാപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ പ്രവാചക നാമമായി വരുന്നോൾ അതിന് complying എന്ന് ഇംഗ്ലീഷിൽ പറയാവുന്ന അർമദം കൂടെ ലഭിക്കുന്നു. ഒരു കർപ്പനപ്രകാരം അനുസരിച്ച പ്രവർത്തിക്കുന്ന ആൾ, അമവാ കർപ്പനകൾ അനുസരണയോടെ പ്രതികരിക്കുന്നവൻ എനർമ്മം.

(68) ശകുർ : ഏറ്റവും കുടുതൽ കൃതജ്ഞതയുള്ളവൻ എനർമ്മമുള്ള ഈ ശബ്ദവും അല്ലാഹു വിന്റെ നാമങ്ങളിൽ എല്ലാപ്പെടുന്നതാണ്. പ്രവാചകൻ കാര്യത്തിൽ അല്ലാഹുവോട് ഏറ്റവും നന്ദിയുള്ളയാൾ എന അർമദം സിദ്ധിക്കുന്നു.

(69) മുവ്തസിർ: മധുമമായ മാർഗ്ഗം സീകരിക്കുന്നയാൾ എന്നാണിതിനർമ്മം. ആത്യന്തികമായ നിലപാടുകളിലേക്ക് പോവാത്തതായിരുന്നു പ്രവാചകവ്യക്തിത്വം. സമാധാനം കാംക്ഷിച്ച പ്രവാചകൾ, പക്ഷേ, അതിന്റെ പേരിൽ ദുർഖ്യലാൻ എന്നുവിളിക്കപ്പെടുമാർ അനീതിയെ അഴിഞ്ഞാടാൻ അനുവദിക്കാതെ ചെറുത്തുനിൽക്കുകയും പോരടിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ കർന്മായ നിലപാട് സീകരിക്കാതെ ശത്രുക്കൾക്കാകയും മാപ്പു നൽകുകയും ചെയ്തു അദ്ദേഹം.

(70) റസുല്ലൂർഹർമ്മ: കാരുണ്യത്തിന്റെ ദുതൻ എന്നത് പ്രവാചകന്റെ അഭിയേയമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന് സമർപ്പിക്കാനുണ്ടായിരുന്ന സദേശം കാരുണ്യത്തിന്റെതായിരുന്നു. ലോകങ്ങൾക്കാക്കയും കാരുണ്യ മായിട്ടില്ലാതെ നിനെ നാം അയച്ചിട്ടില്ല എന്നു ബുർആൻ പറയുന്നു.

(71) വവിയ്യ്: ശക്തൻ എന്നർമ്മമുള്ള ഈ ശബ്ദം അല്ലാഹുവിന്റെ തിരുനാമങ്ങളിൽ ഒന്നായും എന്ന് പ്ലേടുന്നു. പ്രവാചകനിലേക്ക് ചേർത്തുപറയുന്നേം ആത്മനികമായല്ല, ആപേക്ഷികമായും പരിമിത മായുമുള്ള അർമ്മക്കൽപനയാണ് കിട്ടുക.

(72) ഹഫിയ്യ്: നനായി അറിവ് ലഭിച്ചവൻ എന്ന അർമ്മത്തിലുള്ള ഈ ശബ്ദം ഒരു പ്രവാചകാഭിയേയമാണ്.

(73) മഅംമുൻ: വിശ്വസിച്ച് കാര്യങ്ങൾ ഏൽപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ആർ എന്നാണ് ഈ പ്രവാചകാഭിയാനത്തിനർമ്മം.

(74) മഞ്ച്ലം: വളരെയേറെ അറിയപ്പെടുന്നവൻ എന്നാണ് ഈ അഭിയേയത്തിനർമ്മം.

(75) ഹവ്: ഹവ് എന്നതിനർമ്മം സത്യം എന്നാണ്. പാരമാർമ്മികസത്യം എന്ന അർമ്മത്തിൽ ഈ ശബ്ദം അല്ലാഹുവിന്റെ തിരുനാമങ്ങളിൽ ഒന്നായും എന്ന് പ്ലേടുന്നു. അല്ലാഹുവിൽ നിന്നുമുള്ള സത്യം ഏറ്റുവാങ്ങിയ വ്യക്തിയാണ് പ്രവാചകൻ.

(76) മുഖീൻ: സുതാര്യമായത്, വ്യക്തമായത്, തെളിഞ്ഞത് എന്നൊക്കെ അർമ്മങ്ങളുള്ള ഈ ശബ്ദം പ്രവാചകവ്യക്തിത്വത്തെ വിശ്വേഷിപ്പിക്കുന്നു.

(77) മുതീഅൻ: അനുസരിക്കുന്നവൻ എന്നാണ് ഈ അഭിയേയത്തിന്റെ അർമ്മം.

(78) അവുൽ: പ്രമമൻ, ഒന്നാമൻ എന്നൊക്കെ അർമ്മമുള്ള ഈ ശബ്ദം ദൈവിക നാമങ്ങളിൽ ഒന്നായും എന്ന് പ്ലേടുന്നു. അപ്പോൾ അതിനർമ്മം uncaused cause, കാരണാണമില്ലാത്ത കാരണം എന്നായിരിക്കും. എന്നാൽ നബിയെ കുറിക്കുന്നേം സൈംഗ്രാവിന്റെ ഇച്ചയാൽ പ്രദമമായി ആവിഷ്കൃതമായ വ്യക്തിത്വം എന്ന അർമ്മമാണ് ലഭിക്കുക. ഇത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രാതീതമായ പ്രാർഥവ്യക്തിത്വത്തെ / അസ്തിത്വത്വത്വത്വാവാം സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

(79) ആവിർ: അവസാനത്വത്ത് എന്നർമ്മം. ഈ ശബ്ദവും അല്ലാഹുവിന്റെ നാമങ്ങളിൽ പെടുന്നു. എന്നാൽ നബിയോട് ചേർത്തുപറയുന്നേം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവാചകത്വം, ദാത്യം എന്നിവയുടെ സമാപ്തിയെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

(80) ഇബ്രിർ: പ്രത്യക്ഷത്തിലുള്ളവൻ എന്നാണ് അർമ്മം. ഇതും അല്ലാഹുവിന്റെ തിരുനാമങ്ങളിൽ ഒന്നായി എന്ന് പ്ലേടുന്നതാണ്. പ്രപഞ്ചം എന്ന തെളിഞ്ഞ പ്രകടനത്തിലുടെ വായിച്ചെടുക്കേണ്ടത് അല്ലാഹുവിനെന്നാണല്ലോ. എന്നാൽ ഈ നാമം പ്രവാചകനിലേക്ക് ചേർത്തു പറയുന്നേം ചരിത്രത്തിന്റെ പകൽ വെളിച്ചത്തിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാന്നിധ്യമാണ് മനസ്സിലാക്കപ്പെടുക. ദുരുഹത്കൾ സ്ഥാനമില്ലാത്ത അവിടുത്തെ സുതാര്യതയും ഈ വിശ്വേഷണത്തോട് യോജിച്ചുവരുന്നു. പ്രവാചക സാന്നിധ്യം ഇതിഹാസത്തിലല്ല, ചരിത്രത്തിലാണ്.

(81) ബാത്രിൻ : അന്തസ്ഥൻ, അക്കത്തുള്ളവൻ എന്നാക്കെ അർമമുള്ള ഈ ശബ്ദവും അല്ലാഹു വിന്റെ തിരുനാമങ്ങളിൽ ഒന്നായി എല്ലപ്പെടുന്നു. പ്രവാചകനോട് ചേർത്തുപറയുന്നോൾ തീർച്ചയായും ഈത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധ്യാത്മികരഹസ്യത്തിലേക്കാണ് വിരൽ ചുണ്ടുന്നത്. അതായത് അവിടുത്തെ വിശുദ്ധസ്വകാര്യതയിലേക്ക്.

(82) യതീം : യതീം എന ശബ്ദത്തിനു സാധാരണ പറയാറുള്ള അർമ്മം അനാമ എന്നാണ്. എന്നാൽ അസുലഭമായത്, അപൂർവ്വമായത്, അതുല്യമായത് എന്നാക്കയുള്ള അർമ്മതലങ്ങൾ ഈ ശബ്ദത്തിനുണ്ട്. ഏതർമ്മത്തിലും ഈ അഭിധേയം പ്രവാചകന് ചേരുന്നു. ചേരുപ്പുത്തിലേ മാതാപിതാക്കൾ നഷ്ടപ്പെട്ട (പിതാവ് അവിടുത്തെ ജനനത്തിന് മുമ്പ് തന്ന വേർപ്പിതിന്തിരുന്നു) മുഹമ്മദ് അനാമത്തിന്റെ മുഴുവൻ വേദനയും പ്രശ്നങ്ങളും അറിഞ്ഞ ദേഹമാണ്. അനാമകൾക്ക് വേണ്ടി ഇതു ശക്തിയായി സംസാരിച്ച മറ്റാരാളെയും ചരിത്രത്തിൽ എടുത്തുകാട്ടാനുണ്ടാവുകയുമില്ല.

അതുപോലെ, ഏററിവും അസുലഭവും അപൂർവ്വവും തനിമയാലും ശ്രോദയാലും അതുല്യവുമായ ഒരു രത്നത്തോടു ഉപമിക്ഷപ്പെടാറുണ്ട് അവിടുത്തെ വ്യക്തിത്വം.

(83) കരീം : കരീം എന്നത് അല്ലാഹുവിന്റെ വിശുദ്ധനാമങ്ങളിൽ എല്ലപ്പെടുന്ന ശബ്ദമാണ്. ഉദാഹരണം (Generous) എന്നാണ്ടിനർമ്മം. ബഹുമാന്യൻ എന അർമ്മവുമുണ്ട്. പ്രവാചകാഭിധേയമായി പരിഗണിക്കുന്നോൾ തിരുനബിയുടെ വ്യക്തിത്വത്തിലെ അതുല്യമായ ഭാന്മനോഭാവമാണ് ഇതിലും മനസ്സിലാക്കപ്പെടുക. സ്വന്തമായി ഒന്നും സന്ധാരിച്ചുവെക്കാതെ കൈയിൽ കിട്ടുന്ന എന്തു സമ്മാനവും അനന്നേരം ഭാനം ചെയ്യുകയും പക്കുവെക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു പ്രവാചകൻ (സ). മരണസമയത്ത് വീട്ടിലുണ്ടായിരുന്ന ഏഴു ദിനാർ പോലും എടുത്ത് ആവശ്യകാർക്കിടയിൽ വിതരണം ചെയ്യാൻ അവിടുന്ന് വീടുകാരോട് ആവശ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി.

(84) ഹക്കിം: ഹക്കിം എന്നതും അല്ലാഹുവിന്റെ തിരുനാമങ്ങളിൽ എല്ലപ്പെടുന്നതാണ്. ജണാനി, യുക്തി നിറഞ്ഞവൻ, വിവേകമുള്ളവൻ എന്നാക്കയോണർമ്മം. എല്ലാറ്റിനെയും അറിയുന്നവനും അവയിൽ അന്തസ്ഥമായതെല്ലാം ഗ്രഹിച്ചവനും അല്ലാഹുമാത്രമാണ്. ദൈവികയുക്തി എന്നത് മനുഷ്യന് സുഗ്രാഹ്യമാകുകയില്ല. എന്നാൽ ഈ വിശേഷണം പരിമിതമായ അർമ്മത്തിൽ നബിയെക്കുറിച്ചുപയോഗിക്കുന്നോൾ അല്ലാഹുവിൽ നിന്ന് യുക്തിജ്ഞാനം നൽകപ്പെട്ടയാൾ എന്നും വിവേകമുള്ളയാൾ എന്നുമൊക്കെയുള്ള അർമ്മങ്ങളാണ് മനസ്സിലാക്കപ്പെടുക.

(85) സയ്തിം : സയ്തിം എന്നതിന് പ്രഭു എന്നാണ്ടിനർമ്മം. അല്ലാഹു മാത്രമാണ് സയ്തിം എന്നു നബി പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യൻ മറ്റാരുവൻറെ ഉടമസ്ഥതയിൽ കഴിയുന്ന അടിമയായിരിക്കരുത് എന അർമ്മമാണുദ്ദേശ്യം. അതുപോലെ മനുഷ്യൻ മറ്റാരു മനുഷ്യന്റെയും മറ്റാന്നിന്റെയും അബ്ദി ആശാന്നു പറയാൻ പറ്റില്ലെന്നും പഠിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അടിമത്തം നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന സാമൂഹികാവസ്ഥയിൽ ഇന്ത്യാം അതിനെ ഒരു നിലവിലുള്ള ധാർമ്മമായിക്കണ്ടു കൊണ്ട് നിയമ നിർണ്ണാണം നടത്തുകയുണ്ടായാലോ. അതുപോലെ സയ്തിം എന പദം ആത്മനികമായ അർമ്മത്തിലല്ലാതെ മനു

ഷ്യനെ കുറിക്കുന്ന വിശ്രേഷണമായും ഉപയോഗിച്ചുപോരുന്നു. ബഹുമാനിക്കപ്പെടുന്നവൻ എന്ന അർമ്മത്തിൽ യഹ്രയാ നബി (അ) യൈക്കുറിച്ച് സയ്റിൽ എന്ന് ബുർആൻ 3:39 ലെ പിണ്ഠിട്ടുണ്ട്.

(86) സിറാജ് : സിറാജ് എന്നതിന് ദീപം എന്നാണും. ബുർആൻ 33:46 ലെ നബിയൈക്കുറിച്ച് ‘സിറാജൻ മുനീറൻ’ എന്നു പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്.

(87) മുനീർ : സിറാജ് എന്നതിനെ വിശ്രേഷിപ്പിക്കുന്ന ശബ്ദം. ദീപ്തിമത്തായ എന്നാണും.

(88) മുഹർറം : മുഹർറം എന്ന വാക്കിനും പരിശുദ്ധി നഷ്ടപ്പെടാത്തവിധി പാവനമായത്, രോഗം ബാധിക്കാത്തവിധി പ്രതിരോധശക്തിയുള്ളത് (Immune) എന്നൊക്കെയോണ്. നബിയുടെ പാവനത്ര തെത്ത് സുചിപ്പിക്കുന്ന അഭിധാനമാണിത്.

(89) മുക്രറം : ബഹുമാന്യമായ എന്നാണ് ഈ വാക്കിനും. ആദരിക്കപ്പെടുന്ന വ്യക്തിത്വമാണ് നബിയുടെത്.

(90) മുഖഭൂർഖിൽ : സുവാർത്തയിക്കുന്നയാൾ എന്നും.

(91) മുദക്കിൽ : ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നവൻ എന്ന അർമ്മത്തിലുള്ള പ്രവാചകാഭിധാനമാണിത്.

(92) മുത്രഹ്വർ : ശുഖീകരിക്കപ്പെട്ട ആൾ എന്ന അർമ്മത്തിലുള്ള വിശ്രേഷണമാണിത്.

(93) വരീബ് : ഏറ്റവും അടുത്തുള്ളവൻ എന്ന അർമ്മത്തിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ തിരുനാമമായി എണ്ണപ്പെടുന്ന ശബ്ദമാണ് വരീബ്. പ്രവാചകനെക്കുറിച്ച് പരയുന്നോൾ അദ്ദേഹത്തിന് മനുഷ്യരോടുള്ള ആത്മ ബന്ധത്തെയും സാമീപ്യത്തെയും സുചിപ്പിക്കുന്നു.

(94) വലീൽ: വലീൽ എന്നാൽ ഉറ്റമിത്രം എന്നും. ഇംബീറാഹിം നബിയുടെതായി അറിയപ്പെടുന്ന ഈ അഭിധാനം ‘അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാർമ്മനയുടെ പ്രത്യുത്തരമാകുന്നു ഞാൻ’ എന്നു സ്വയം പർച്ച പ്പെടുത്തിയ മുഹമ്മദ് എന്ന വാദ്ദേശ സന്തതിക്കും ബാധകമാണ്.

(95) മദ്ഹൂർ: വിളിക്കപ്പെട്ടവൻ എന്നും. ചരിത്രത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ആവശ്യത്തിന് വേണ്ടി ദൈവത്താൽ വിളിക്കപ്പെട്ടവനാകുന്നു മുഹമ്മദ് (സ).

(96) ജവാദ് : ഈ ശബ്ദത്തിനും ഏറ്റവും ഉദാരൻ എന്നാകുന്നു.

(97) വാതിം : മുദ്രമോതിരം എന്നും മുദ്ര എന്നും അർമ്മമുള്ള ഈ വിശ്രേഷണം വാതമുന്നബിയീൻ എന്നതിലെ ആശയമാണുശ്രക്കാളുള്ളത്. പ്രവാചകത്രസമാപ്തിയുടെ മുദ്രയാകുന്നു മുഹമ്മദ് നബി (സ) യുടെ വ്യക്തിത്വം.

(98) ആദിൽ : ആദിൽ എന്നാൽ നീതിമാൻ എന്നും. മുഹമ്മദിയമായ ഇസ്ലാമിന്റെയും ശരീഅത്തിന്റെയും സവിശ്രേഷ്ഠതയായി എല്ലാവരും കാണുന്നത് അതിൽ നീതിക്കുള്ള പ്രാധാന്യത്തെയാണ്.

(99) ശഹീർ : ശഹീർ എന്നാൽ പ്രസിദ്ധൻ എന്നും. ഇത്രമാത്രം ശ്രദ്ധയാകർഷിക്കപ്പെട്ട മറ്റാരു വ്യക്തിത്വത്തെ ചരിത്രത്തിന് എടുത്തുകാട്ടാനുണ്ടാവില്ല.

(100) ശഹീദ്: (ശാഹിദ് എന്നതിന്റെ വ്യാവ്യാനത്തോടൊപ്പം അതേ അർമ്മമുള്ള ശഹീദ് എന്നതുകുടെ ചേർത്തെഴുതിയിട്ടുണ്ട്)

ശഹീദ് എന്നതിന് സാക്ഷി എന്നതിനുപുറമെ രക്തസാക്ഷി എന്നും അർമ്മമുണ്ട്. കുടാതെ അല്ലാഹു വിഞ്ഞ തിരുനാമങ്ങളിൽ എല്ലാറ്റിനും സാക്ഷിയായവൻ എന്ന അർമ്മത്തിൽ ഈ നാമവും എണ്ണപ്പെട്ടു നും സാധാരണ സജീവൻ കൊണ്ട് സത്യത്തെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നവനാണ് ശഹീദ് എന്നുപറയുക. ഈ രക്തസാക്ഷിത്വം എന്ന ഗുണവും അവിടുതെ വ്യക്തിത്വത്തിൽ പുർത്തീകരിക്കാൻ എന്നവെന്നും അവിടുതെകൾ ഒരു വിഷബാധ ഏറ്റൊയും പരയപ്പെടുന്നു.

കുടാതെ ഇന്റലാമിലെ ഫറാഹസത്തിനെ (ഫറോവാനിസത്തെ) എതിർത്തുകൊണ്ട് നിസ്തുലമായ രക്തസാക്ഷിത്വം വഹിച്ച ഇമാം ഹുസൈൻ(ി)വും കുടുംബവും അവിടുതെ സന്തതിയായ ഫാതിമാ (ി)യുടെ സന്തതികളായിരുന്നു എന്നതും സ്മരണീയമാണ്. ഈ നിലയിൽ മഹത്തായ രക്തസാക്ഷി ത്വരിപ്പിച്ചു പിതൃത്വം തിരുനബിയിൽ ദർശിക്കാം.

(101) റസൂലുൽ മലാഹിം: അന്തിമനാളിലെ സമരങ്ങളുടെ ഭൂതനീ എന്നാണ് ഈ വിശേഷണത്തി നർമ്മം. സത്യവും അസത്യവും തമ്മിലും നീതിയും അനീതിയും തമ്മിലും ശക്തനും അശ്രക്തനും തമ്മിലും ചുഷകനും ചുഷിതനും തമ്മിലും അടിമയും ഉടമകളും തമ്മിലുമുള്ള എല്ലാതരം സംഘടന അശ്രക്കും ഉള്ളജ്ജം നൽകുന്ന സന്ദേശവും ദാത്യവുമായിരുന്നു നബിയുടേത്. മനുഷ്യാവകാശ അശ്രക്ക് വേണ്ടിയുള്ള പോരാട്ടങ്ങളിൽ മുഹമ്മദ്‌യെ ദൈത്യത്തിന് ചരിത്രത്തിൽ അതിന്റെതായ പക്ഷ വഹിക്കാനുണ്ടായിരുന്നു.

(102) മുത്താഅശ് : അനുസരിക്കപ്പെടുന്നവൻ എന്ന അർമ്മമുള്ള അഭിയേയം. ചില പട്ടികകളിൽ ഈ കാണുന്നില്ല. പ്രവാചകനെ അനുസരിക്കൽ വിശ്വാസിയുടെ ബാധ്യതയാണ്. പ്രവാചകനെ അനുസരിച്ചുവൻ ദൈവത്തെ അനുസരിച്ചു എന്നാണ് കൽപ്പന. അല്ലാഹുവിഞ്ഞ പേരിൽ എല്ലാവരുടേയും അനുസരണം ലഭിക്കുന്ന വ്യക്തി എന്ന നിലയിൽ അവിടുന്ന് മുത്താഅശ് ആകുന്നു.

ഈ പഠനത്തിന് മുവ്യമായും അവലംബമാക്കിയത് വിശുദ്ധ ഇന്റലാമിക ഗവേഷകയും നബിവാശത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധ ചെലുത്തി ശ്രമാരചന നടത്തിയ വ്യക്തിത്വമായ ജർമ്മൻ പണ്ഡിത പ്രൊഫ. ആൻമേരിഷിമൽ എഴുതിയ AND MUHAMMED IS HIS MESSENGER എന്ന പുസ്തക ത്വരിപ്പിച്ചുവരിയായി എടുത്തുചേർത്ത പട്ടികയാണ്. അവരുടെ കൈവശമുള്ള താഴ്ക്ക കമ്പനിയുടെ (ലാഹോർ) മുസ്സഹാഫിൽ നിന്നാണ് ഈ പേരുകൾ ശേഖരിച്ചതെന്നും പരയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ ലേവകൾ കൈവശമുള്ള അതേ മുസ്സഹാഫിൽ കൊടുത്ത നാഹിൻ എന്ന നാമത്തിനു പകരം ഷിമ്മൽ തന്റെ പട്ടികയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത് നാജിൻ എന്ന ശബ്ദമാണ്.

ഈ പട്ടികയിലുൾപ്പെടാത്ത പല പ്രവാചകാഭിയേയങ്ങളും ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടിട്ടുമുണ്ട്. അതിലോന്നാണ് കേരളീയ മുസ്ലിംകളിൽ പ്രചാരമുള്ള ശഹീദ് എന്നത്. ശഹീളനാ, ശഹീളൽമുർനിബീൻ എന്നിങ്ങനെ വിശുദ്ധ പ്രവാചകൻ വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടാറുണ്ട്. പാപിക്കർക്ക് വേണ്ടി അന്തുനാളിൽ അല്ലാഹുവിഞ്ഞ അനുമതിയോടെ ശിപാർശ ചെയ്യുന്ന ആർക്ക് എന്നാണ്ടിനർമ്മം. ബുർആനിൽ ഉപയോഗിച്ച

അൻനജ്മുസ്സാവിബ് (86:1) എന്നതിനെ നബിയുടെ അഭിധാനമായി പ്രസിദ്ധമായ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് പുർണ്ണവും വ്യാപ്താന്തരത്തിൽ കാണാം. തുളച്ചുകയറുന്ന ശ്രോഡയുള്ള ഉജ്ജാലതാരകം എന്നാണ്ടി നർപ്പം. അതേ സുറിയിലെ ഓനാം സുകതത്തിൽ വരുന്ന അത്താരിബ്-രാത്രിയിൽ വരുന്നവൻ എന്ന തിനെയും തിരുനബിയുടെ വിശേഷണമായി എണ്ണിയിട്ടുണ്ട്. കാരണം സമുഹം ഇരുൾമുടിയ രാത്രി യിലെന്നപോലെ കഴിയുന്നോണ് അവിടുത്തെ വരവ്.

സ്വാഹിബുൽലിവാഞ്ച് എന്നത് മരിാരു അറിയപ്പെടുന്ന അഭിധാനമാണ്. പതാകാവാഹകൻ എന്നാണ്ടിനർപ്പം. ലിവാളർഹംഡ് (സ്ത്രീതിയുടെ പതാക) അന്തുനാളിൽ പ്രവാചകൻ (സ്വ) പിടിച്ചുനടക്കു നേരാൾ ആ കൊടിക്കീഴിൽ അണിനിരക്കാൻ സൗഭാഗ്യമുണ്ടാക്കുന്നതുമേ എന്നാണ് എല്ലാ മുസ്ലിംകളും ദേയും പ്രാർദ്ദന.

സയ്യിദുൽകുന്നയൻ, ഇരുലോകങ്ങളിലും വിശാസികൾക്ക് പ്രഭുവായിരിക്കുന്ന മഹാത്മൻ എന്ന അഭിധേയവും വളരെ പ്രസിദ്ധമാണ്. ജിബീൽ (അ) എന്ന മാലാവയുടെ അഭിധേയമായ റൂഹുൽവും ആസ് (പരിശുഖാത്മാവ്) എന്നതും നബിയുടെ അഭിധേയങ്ങളിൽ എണ്ണിക്കാണുന്നു. നൂർ പ്രകാശമെ ന്നതും പ്രവാചകാഭിധേയമായി ചില കൃതികളിൽ കാണാം. ബർദ്-പുണ്യവാൻ, മുഖർദ്-ധർമ്മ നിഷ്ഠൻ എന്നീ ശബ്ദങ്ങളും പ്രവാചകനാമങ്ങളായി ഉദ്ഘരിക്കപ്പെടുന്നു. കഹീൽ (sponsor: ഉത്തര വാദിത്വം ഏറ്റുകൂടുന്ന ആൾ) എന്ന ഒരു അഭിധേയവും ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുകയുണ്ടായി.